

บรรณานุกรม

ภาษาไทยการบริหารและการตลาด

- ธงชัย สันติวงษ์. "การตลาดสำหรับนักบริหาร" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ -
ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, ๒๕๒๗.
- นราศรี ไวณิชกุล. "ระเบียบวิธีวิจัยธุรกิจ" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.
- ปรียา วอนขอพร และคณะ. "หลักการตลาด" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : อักษรพิทยา, ๒๕๒๔
- พิษณุ จงสถิตย์วัฒนา, เอกชัย ชัยประเสริฐสิทธิ์ และ อัจฉิมา จันทร์ทิพย์. "การบริหารการ
ตลาด" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๔.
- ศิริวรรณ ลัญชานนท์. "การจัดการตลาด" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : O.S. PRINTING
HOUSE CO., LTD, ๒๕๒๔.

ภาพยนตร์ไทย

- กิด สุวรรณสร. "ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมภาพยนตร์". "สารสารสื่อสารมวลชน"
ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๑ : ๖๖ - ๖๗
- จรี วิจิตรวาทการ "ภาพยนตร์ไทยและสังคมไทย". "วารสารธรรมศาสตร์"
(กันยายน ๒๕๒๗) : ๕๔ - ๖๔
- เดือนใจ ทองสำริด. "เหตุผลในการเลือกชมภาพยนตร์ของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร"
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.
- "เทอดพระเกียรติกรมหลวงสรรพสาตศุภกิจ ในฐานะบิดาแห่งภาพยนตร์ไทย"
"มาตุภูมิ" (๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๖) : ๑๓
- "เบื้องหลังลดาภาณีหนึ่งเทศ" เดลิมีเรอร์ (๒๑ มีนาคม ๒๕๒๒) : ๑, ๑๖
- "ภาณีภาพยนตร์" สยามรัฐ (๒ - ๔ สิงหาคม ๒๕๒๑) : ๔
- สนั่น ปัทมะพิน. "ถ่ายทำภาพยนตร์" พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์, ๒๕๐๖.

"สรุปสภาวะทางไทยปี ๒๔" เอนเตอร์เทน. ฉบับที่ ๔๒ : ๔๒ - ๔๓

สุรพล วิรุฬักษณ์. "ภาพยนตร์ไทยอุตสาหกรรมแสนล้าน" ผู้อำนวยการสร้าง

(๑๔ เมษายน ๒๔๒๗) : ๒ - ๔

สุรพล วิรุฬักษณ์ "เงินในวงการหนังไทย" นิเทศสาร (มีนาคม ๒๔๒๒) : ๔๔ - ๖๔

สุริยะ รัชิตวัฒนา "นักประชาสัมพันธ์โรงหนัง" นิเทศสาร (ตุลาคม ๒๔๑๔) : ๓๔ - ๓๕

"หนังไทยกับนักวิจารณ์ภาพยนตร์" เอนเตอร์เทน ฉบับที่ ๔๓ : ๔๔ - ๔๕

เอื้อง. "ยุทธนา มุกดาสนิท กับ ผีเสื้อและคอกไม้" เอนเตอร์เทน ฉบับที่ ๓๓ : ๔๐ - ๔๔

ภาษาต่างประเทศ

KOTLER, PHILLIP. MARKETING MANAGEMENT : ANALYSIS, PLANNING AND CONTROL.

5 ed., NEW JERSEY : PRENTIC-HALL INTERNATIONAL, 1984.

STANTON, WILLIAM. FUNDAMENTALS OF MARKETING. 7 ed, JAPAN : McGraw-Hill,

Inc., 1984.

สัมภาษณ์

เจริญ เอี่ยมพึ่งพร : ผู้จัดการบริษัทไฟว์สตาร์ จำกัด. สัมภาษณ์, ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

มานพ อุดมเดช : ผู้กำกับการแสดง บริษัท พุนทรพยนตร์ จำกัด. สัมภาษณ์,

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

รตอ.วันชัย จิรวัดนวงศ์ : รองสารวัตรแผนกควบคุมภาพยนตร์ กองทะเบียน กรมตำรวจ.

สัมภาษณ์, ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

วไลพร ละม้ายวงศ์ : เลขานุการผู้อำนวยการ บริษัท พุนทรพยนตร์ จำกัด. สัมภาษณ์,

๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๔

สันติ เศวตวิมล : หัวหน้าฝ่ายข่าวบันเทิง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. สัมภาษณ์,

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๒๔

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยเปิดในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อภาพยนตร์ไทย
สถานศึกษา.....คณะ.....แผนก.....
เพศ.....ได้รับเงินเพื่อใช้จ่ายเดือนละ.....

๑. ท่านดูภาพยนตร์ทั้งของไทยและต่างประเทศ ผ่านทางโรงภาพยนตร์ศิลปะประมาณ

ก. ไม่ชมเลย   ข. น้อยกว่า ๑๐ เรื่อง   ค. ๑๑-๒๐ เรื่อง   ง. ๒๑ เรื่องขึ้นไป

๒. ภาพยนตร์ที่ท่านนิยมชมผ่านทางโรงภาพยนตร์ส่วนใหญ่ จะเป็นภาพยนตร์ของ

ก. ฝรั่งเศส   ข. จีน   ค. ไทย   ง. อื่น ๆ ระบุ.....

๓. ท่านนิยมชมภาพยนตร์ประเภทใด (โปรดใส่ลำดับ ๑-๓ ตามอันดับความชอบของท่าน)

นู้ ~~คุณคือ~~   ชีวิต   ตลกขบขัน   ตื่นเต้น ผจญภัย
 สยองขวัญ   สงคราม   โป๊   เพลง
 หลากอย่างรวมกัน   อื่น ๆ ระบุ.....

๔. ช่วงเวลาที่ท่านนิยมชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์ คือ

ก. เวลาว่างจากการเรียนในวันธรรมดา   ข. วันเสาร์อาทิตย์ หรือวันหยุดราชการ
ค. ช่วงเวลาใดก็ได้ ตามสะดวก   ง. อื่น ๆ ระบุ.....

๕. ลักษณะการชมภาพยนตร์ไทยจากโรงภาพยนตร์ของท่านในปัจจุบัน คือ

ก. ไม่เคยชมเลย   ข. เคยชมแล้วเลิกชม
ค. เลือกชมเป็นเรื่อง ไป   ง. ชมทุกเรื่อง

(ผู้ที่ตอบข้อ ค. และ ง. กรุณาข้ามไปตอบข้อ ๗)

๖. สำหรับการที่ท่านไม่นิยมชมภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน เป็นเพราะ

ก. เนื้อเรื่องไม่ดี   ข. การแสดงไม่ดี   ค. เพื่อนฝูงบอกว่าคนดูหนังไทยไม่มีรสนิยม
ง. การโฆษณาที่เกินจริง   จ. อื่น ๆ โปรดระบุ

(กรุณาข้ามไปตอบข้อ ๒๐)

๗. ท่านนิยมดูภาพยนตร์ไทย ประเภท.....

๘. ปกติท่านนิยมชมภาพยนตร์ไทย จากโรงภาพยนตร์

ก. ชั้นหนึ่ง   ข. ชั้นสอง   ค. ทั้งชั้นหนึ่งและชั้นสองตามสะดวก

๘. โรงภาพยนตร์ที่ท่านนิยมชม จะมีสถานที่ตั้งอยู่ที่
- ก. ใกล้สถานที่ศึกษาหรือใกล้บ้าน
  - ข. ใกล้แหล่งสรรพสินค้าหรือแหล่งซื้อของ
  - ค. ที่ใดก็ได้ตามสะดวก
  - ง. อื่น ๆ ระบุ.....
๑๐. ปกติท่านชมภาพยนตร์ไทย ราคา.....บาท ซึ่งท่านคิดว่า
- ก. เหมาะสมดีแล้ว
  - ข. ถูกไป
  - ค.แพงเกินไป
๑๑. เหตุผลที่ท่านชมภาพยนตร์ไทยในราคาเท่านั้น เป็นเพราะ
- ก. ท่านชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศในราคาเท่ากันอยู่แล้ว
  - ข. ท่านยังไม่แน่ใจในคุณภาพของภาพยนตร์ไทย กลัวผิดหวัง
  - ค. ขึ้นกับภาพยนตร์ ถ้าเป็นภาพยนตร์ดี ท่านก็จะดูราคาสูงได้
  - ง. อื่น ๆ ระบุ.....
๑๒. เหตุผลสำคัญที่ทำให้ท่านเลือกชมภาพยนตร์ไทย เป็นเพราะ (โปรดให้ลำดับ ๑-๓)
☐ คารา	☐ ผู้กำกับ ผู้สร้าง	☐ บทประพันธ์หรือเนื้อเรื่อง
☐ ดูกตาทอง	☐ โฆษณาหรือออกข่าว	☐ เทคนิคพิเศษ
☐ ประเภทของภาพยนตร์	☐ ฉากหรือสถานที่ถ่ายทำ	☐ การถ่ายทำ
☐ เครื่องแต่งกาย	☐ เพลงประกอบ	☐ เพื่อน ๆ แนะนำ
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....		
๑๓. คาราภาพยนตร์ไทยที่ท่านนิยม คือ.....เป็นเพราะ
- ก. บุคลิก รูปร่างหน้าตาดี
  - ข. ความประพฤติส่วนตัวดี
  - ค. แสดงภาพยนตร์เก่งถูกใจ
  - ง. มีรางวัลรับรองความสามารถ
  - จ. ท่านไม่สนใจคาราภาพยนตร์ไทย
๑๔. ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยที่ท่านนิยมคือ.....เป็นเพราะ
- ก. เคยชมภาพยนตร์ของเขาแล้วพอใจ
  - ข. มีรางวัลรับรองความสามารถ
  - ค. มีความประพฤติส่วนตัวดี
  - ง. ท่านไม่นิยมผู้กำกับคนใดเลย
๑๕. บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ไทย ที่ท่านนิยมชมคือ.....เป็นเพราะ
- ก. สร้างแต่หนังที่ได้รางวัล
  - ข. สร้างแต่หนังที่ท่านชอบดู
  - ค. มีคาราในสังกัดที่ท่านชอบ
  - ง. ไม่สนใจ บริษัทไหนก็ได้
๑๖. บทประพันธ์ที่นำมาสร้างภาพยนตร์ไทย ที่ท่านนิยมชม จะเป็น
- ก. บทประพันธ์ยอดเยี่ยม
  - ข. บทประพันธ์ที่ได้รับรางวัล
  - ค. เรื่องที่กำลัง เป็นข่าวในขณะนั้น
  - ง. บทประพันธ์อะไรก็ได้ไม่แน่นอน

๑๗. ความคิดเห็นของท่านต่อองค์ประกอบของภาพยนตร์ไทยต่อไปนี้ในปัจจุบัน (โปรดกาเครื่องหมาย)

	ดี	พอใช้	ไม่ดี	ข้อเสนอแนะที่ควรปรับปรุง
ก. การแสดงของดารา				
ข. เนื้อเรื่อง				
ค. บทพูดบทเจรจา				
ง. ฉากหรือสถานที่ถ่ายทำ				
จ. เพลงประกอบ				
ฉ. การถ่ายทำ				
ช. การพากษ์				
ซ. การแต่งกาย				

๑๘. ท่านคิดว่า การโฆษณาทางสื่อใดที่มีส่วนทำให้ท่านอยากชมภาพยนตร์ไทยเรื่องนั้น ๆ มากที่สุดมากที่สุด (โปรดให้ลำดับ ๑-๓)

☐ หนังสือตัวอย่างทางโทรทัศน์	☐ หนังสือตัวอย่างทางโรงภาพยนตร์
☐ โฆษณาในหน้า นสพ.	☐ บทความ วิจารณ์หนังสือใน นสพ.
☐ ใบปิด	☐ วิทยู
☐ โฆษณาในนิตยสาร	☐ ภาพจากภาพยนตร์ที่ติดหน้าโรงภาพยนตร์
☐ การที่เพื่อนฝูงบอกต่อ ๆ กัน	☐ บทความ วิจารณ์หนังสือในนิตยสาร
☐ ภาพคัทเอ้าท์ขนาดใหญ่บริเวณชุมชน	☐ การที่ดาราดังปรากฏตัวทางโทรทัศน์
☐ อื่น ๆ ระบุ.....	

๑๙. ภาพยนตร์ไทยที่มีการออกข่าวดังต่อไปนี้ มีผลต่อการชมของท่านอย่างไร ตอบทุกข้อ

	มีผลมาก	มีผลพอสมควร	มีผลน้อย
ก. มีการทุ่มทุนมหาศาล			
ข. มีการประกบดาราดัง ๆ			
ค. มีดาราต่างประเทศร่วมแสดง			
ง. มีผู้แสดงจำนวนมากหรือพันคน			
จ. มีบุคคลดัง ๆ มาร่วมแสดง			
ฉ. มีการถ่ายทำจากต่างประเทศหรือสถานที่สวยงาม			
ช. ใช้เพลงดัง ๆ มาประกอบภาพยนตร์			

๒๐. ท่านมีความคิดเห็นว่าคุณภาพของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไร

ก. คีขึ้นกว่าเดิม

ข. คุณภาพเท่าเดิม

ค. เลวลงกว่าเดิม

๒๑. ในอนาคตท่านคิดว่าท่านจะชมภาพยนตร์ไทยหรือไม่ (ถ้าภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพ เช่นปัจจุบัน)

ก. ไม่ชม

ข. ชม

๒๒. ท่านคิดว่า สิ่งใดต่อไปนี้จะมีผลต่อการชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์ให้ลดน้อยลง (ตอบทุกข้อ)

	มีผลมาก	มีผลพอควร	มีผลน้อย
ก. วีซีโอ			
ข. บัตรผี			
ค. ผลกระทบทางเศรษฐกิจ			
ง. การเดินทาง			
จ. คุณภาพของภาพยนตร์ไม่ดี			
ฉ. การบริการในโรงภาพยนตร์			
ช. อื่น ๆ โปรดระบุ.....			

ขอขอบคุณ ที่ท่านได้กรุณาให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ภาคผนวก ข

ความเป็นมาของภาพยนตร์^๑

เมื่อประมาณ ๕๐๐ ปีมาแล้ว ลีโอนาโด ดา วินชี (Leonardo da Vinci) ศิลปินช่างเขียนช่างปั้นชาวอิตาลี ซึ่งเป็นยอดศิลปินคนหนึ่งของโลก ได้เขียนบันทึกไว้ในสมุดส่วนตัวว่า ในวันที่แดดจ้า ถ้าเรานั่งอยู่ในห้องมืดสนิท แล้วเจาะรูเล็ก ๆ ที่ฝาห้องด้านหนึ่งรูหนึ่ง เราจะเห็นภาพต่าง ๆ ที่อยู่กลางแจ้งนอกห้องสะท้อนเข้ามาตกอยู่บนฝาห้องด้านตรงข้ามอย่างชัดเจน ภาพนั้นอาจเป็นภาพต้นไม้ ภาพคนเดินไปมา หรือภาพม้าเดินผ่านไปก็ได้ ถ้าภาพเหล่านี้อยู่ตรงกับรูเข็มที่เราเจาะไว้ที่ฝาห้อง

เวลาล่วงไปอีก ๒-๓ ปี ได้มีผู้นำเลนซ์ไปใส่ตรงรูที่แสงผ่าน ปรากฏว่าภาพที่ฉายไปที่ฝาห้องชัดเจนและคมขึ้นมาก ความคิดนี้ได้มีผู้นำมาทำเล่น โดยให้มีผู้แสดงแสดงอยู่นอกห้อง แล้วคนดูนั่งดูอยู่ห้องมืด เมื่อแสงจากผู้แสดงผ่านรูเล็ก ๆ ที่เจาะไว้มากระทบฝาจะเกิดภาพแต่เป็นภาพหัวกลับ ต่อมาได้มีผู้คิดนำเลนซ์ไปใส่ไว้ตรงรูที่เจาะ ทำให้ภาพที่ผ่านรูที่เจาะ เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ภาพที่เกิดจากหลักการนี้ มีประโยชน์มากสำหรับนักวาดเขียนในสมัยนั้น เพราะหากจะวาดทิวทัศน์ก็อาจเข้าไปในห้องมืด แล้วใช้กระดาษแขวนไว้บนกระดานหรือที่ตั้งบนขาตั้ง ให้รับแสงจากรูที่เจาะ แล้วลอกตามรอยภาพที่ปรากฏบนกระดาษ ยิ่งไปกว่านั้น หลักการนี้ยังช่วยในเรื่องการย่อส่วนของวัตถุต่าง ๆ ที่อยู่ภายในภาพได้ตามต้องการ โดยที่หากต้องการภาพใหญ่เล็กแค่ไหนก็เลื่อนแผ่นกระดาษให้ใกล้หรือไกลรูที่เจาะตามต้องการ ปรากฏว่านักวาดเขียนที่วาดภาพไม้แก่นักได้รับประโยชน์จากวิธีนี้มาก

ต่อมาเกิดปัญหาสำคัญขึ้นอย่างหนึ่งคือ ทำอย่างไรจึงจะเก็บภาพที่ปรากฏบนฝาห้องไว้ได้เป็นการถาวร ทั้งนี้เพื่อให้เก็บไว้ดูได้นาน ๆ หรือถ้าเป็นช่างเขียนจะได้เก็บไว้มาเขียนได้ในวันที่ต่อไป โดยไม่ต้องรอคอยว่าอากาศจะแจ่มใสหรือไม่ ปัญหาข้อนี้ไม่มีใครคิดแก้จนกระทั่งอีก ๒๐๐ ปี ต่อมา คือจะต้องมีเทคนิคสำหรับที่จะเก็บภาพซึ่งขึ้นอยู่กับวิชาเคมี และที่สำคัญคือ ต้องมีความต้องการหรือต้องมีคนต้องการภาพ เช่นนั้น

ความต้องการภาพถาวรประการหนึ่งเกิดจากหนังสือพิมพ์ คือ ในสมัยนั้น ได้มีผู้จัดพิมพ์หนังสือพิมพ์จำหน่ายกันเป็นจำนวนมาก ทำให้เจ้าของหนังสือพิมพ์ในสมัยนั้นต้องเสาะหา วิธีพิมพ์ใหม่ ๆ

^๑ เจริญพันธ์ ฌ อัญญา, วารสารมนุษยศาสตร์ ๑.๓๕ - ๔๘. มกราคม-มีนาคม.

เพื่อให้หนังสือพิมพ์ได้ออกทันเวลา และความคิดก็เลยก้าวหน้าไปในทางเสาะหาภาพถาวร มาลงในหนังสือพิมพ์ด้วย แทนที่จะเป็นเพียงภาพเขียนแต่อย่างเดียว

ความต้องการอีกอย่างหนึ่งเกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในยุโรปและอเมริกาขณะนั้นการแบ่งชั้นของคนกำลังขยายตัวไป มีกลุ่มบุคคลสามัญที่ร่ำรวยขึ้น เกิดอยากมีรูปของพวกคนใหญ่โตหรือมหาเศรษฐี ต่อมาพวกพ่อค้าที่ร่ำรวยขึ้นมาก็อยากแขวนรูปตัวเองบ้างจึงเกิดความต้องการรูปขึ้นอย่างมาก ข่างเขียนเขียนไม่ทัน จึงคิดไปในทางที่จะเอาภาพในห้องมืดมาใช้ ข่างเขียนคนหนึ่งชื่อ ดาแกร์ (Louis Jaques' Daguerre) จึงปรึกษากับนักเคมีคนหนึ่งชื่อ นิเอเฟอร์ เนียพซ์ (Niephore Niepce) และตกลงคิดค้นหาวิธีที่จะเก็บรักษาภาพที่ได้จากห้องมืดไว้เป็นการถาวร คนทั้งสองได้ร่วมกันทำงานในปี พ.ศ. ๒๓๗๓ ต่อมาอีก ๒-๓ ปี เนียพซ์ถึงแก่กรรม ดาแกร์ จึงทำต่อไปผู้เดียว และอีก ๑๐ ปีต่อมา ดาแกร์ก็คิดวิธีเก็บรักษาภาพในห้องมืดไว้ได้สำเร็จ โดยคิดทำกล้องถ่ายรูป Camera Obscura และแผ่นโลหะถ่ายรูปได้ การถ่ายรูปของดาแกร์นี้เรียกว่าดาแกรโรไทพ์

ดาแกร์เป็นชาวฝรั่งเศส แต่ความเจริญก้าวหน้าในการถ่ายรูปกลับไม่มีที่สหรัฐอเมริกา คือพอดาแกร์คิดกล้องถ่ายรูปและแผ่นโลหะถ่ายรูปได้ มอร์ส (Sammuual Morse) ซึ่งเป็นผู้คิดโทรเลขได้ ก็นำวิธีของดาแกร์มาพัฒนา และในปีนั้นเอง มอร์ส ได้เป็นคนแรกในสหรัฐอเมริกาที่ถ่ายรูปบุตรภรรยาของเขาบนยอดตึกในเกาะแมนฮัตตัน นับเป็นการถ่ายรูปก่อนคนอเมริกันอื่น ๆ ทั้งสิ้น

ต่อมาอีก ๑๑ ปี กล้องถ่ายรูปแบบดาแกร์แพร่หลายมาก ในนิวยอร์กเพียงเมืองเดียวมีร้านถ่ายรูปแบบนี้กว่า ๗๐ แห่ง และเมื่อเกิดสงครามกลางเมืองระหว่างพวกเหนือกับพวกใต้ ผู้สื่อข่าวก็ได้เริ่มใช้กล้องแบบดาแกร์ถ่ายรูปเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้มากมาย สงครามครั้งนั้นจึงมีประวัติอย่างละเอียด

ใน พ.ศ. ๒๔๑๐ ลีแลนด์ สแตนฟอร์ด (Leland Stanford) ผู้ว่าราชการรัฐแคลิฟอร์เนียมีความคิดเห็นว่า เวลาที่ม้าห้อยเต็มเหยียดนั้น ข้าม้าทั้ง ๔ ขา จะลอยขึ้นจากพื้นดิน ไม่แตะพื้นดินเลยอยู่จังหวะหนึ่ง ในตอนนั้นไม่มีใครเชื่อสแตนฟอร์ด จึงขอให้ช่างถ่ายรูปคนหนึ่ง ชื่อ เอ็ดเวิร์ด มัยบริดจ์ (Eadward Muybridge) หรือ (Edward James Muggerridge) ช่วยถ่ายรูปม้าห้อยเต็มเหยียดให้ เพื่อเอามาพิจารณา มัยบริดจ์ จึงนำกล้องถ่ายรูปจำนวน ๒๔ กล้องตั้งไว้เป็นแถวริมทางที่ม้าจะวิ่งผ่านไป โดยใช้เส้นด้ายซึ่งขวางทางม้าวิ่ง ให้เส้นด้ายดึงใกล้กับซีตเตอร์ ซึ่งใช้ไฟฟ้าบังคับแล้วจัดการถ่ายภาพม้าขณะที่ผ่านมา เท้าม้าจะถูกเส้นด้ายกระตุกใกล้กับซีตเตอร์ของกล้องแต่ละกล้องให้บันทึกภาพทีละกล้องรวม ๒๔ กล้อง เพราะเชื่อว่าการบินตกเป็นภาพถ่ายจะพิสูจน์ความจริงได้ดีกว่าที่ตาเห็น ในจำนวน ๒๔ ภาพที่ถ่ายได้มาปรากฏว่ามีภาพหนึ่งที่แสดงว่าข้าม้าทั้ง ๔ ขา ลอยขึ้นจากพื้นดินในขณะที่ม้าห้อยเต็มเหยียด ความจริง จึงเป็นดังที่สแตนฟอร์ดกล่าวไว้ ต่อมามัยบริดจ์

ได้นำภาพมา เหล่านั้นปิดไว้ตามขอบของแผ่นกระดาษวงกลมจนรอบวง แล้วใช้กระดาษวงกลมอีกแผ่นหนึ่งมาติดช่องให้พอดีกับภาพมาภาพเดียว แล้วนำกระดาษวงกลมที่ติดไว้นี้ซ้อนลงบนกระดาษที่มีภาพมาปิดไว้ให้แน่น แล้วหมุนกระดาษวงกลมที่มีภาพมาไปอย่างรวดเร็ว มัยบริจค์พบว่ามองเห็นคล้ายมาวิ่ง จึงนับว่ามัยบริจค์เป็นบุคคลแรกที่คิดค้นและให้กำเนิดเครื่องฉายภาพยนตร์ อีก ๑๐ ปีต่อมา มัยบริจค์คิดฉายภาพเคลื่อนไหวลงบนจอได้ โดยเรียกชื่อเครื่องฉายว่า ซูเปรกซิสโคป (Zoopraxiscope)

เป็นที่น่าสังเกตว่า เครื่องฉายภาพเคลื่อนไหวเกิดขึ้นก่อนกล้องถ่ายภาพเคลื่อนไหว เพราะในขณะที่มัยบริจค์คิดเครื่องฉายได้นั้น เขายังใช้วิธีถ่ายแบบเดิม คือใช้กล้องถ่ายภาพจำนวนหลายสิบกล้อง แล้วนำมาฉายให้ออกในเวลา ๓-๔ วินาที ซึ่งแม้ว่าจะจะเป็นวิธีที่ล่าช้าและไม่อยู่ในเชิงปฏิบัติได้ แต่ก็ เป็นแนวทางหรือแนวความคิดสำหรับนักประดิษฐ์ในการที่จะหาวิธีการที่ดีกว่ายิ่งขึ้นไปอีก

ในสมัยที่มัยบริจค์ถ่ายภาพมาและภาพอื่น ๆ ยังไม่มีฟิล์ม มีเพียงกระจก ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๓๘๘ อเล็กซานเดอร์ พาร์กเกอร์ (Alexander Parkers) ชาวอังกฤษได้ผลิตฟิล์มถ่ายภาพยนตร์ออกมาจำหน่ายเรียกว่าพาร์เกซีน (Parke Sine) ฟิล์มนี้ทำด้วยวัสดุคล้ายเซลลูลอยด์ (Celluloid)

ในปี พ.ศ. ๒๔๑๒ ฟีนองไฮยัตต์ (Hyatt) แห่งนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกาได้ใช้เซลลูลอยด์ประดิษฐ์เป็นฟิล์มถ่ายภาพยนตร์ขึ้น และเริ่มนิยมใช้ฟิล์มเซลลูลอยด์ถ่ายภาพยนตร์อย่างแพร่หลายในเวลาต่อมา เพราะมีน้ำหนักได้ง่าย

ในปี พ.ศ. ๒๔๓๒ จอร์จ อีสต์แมน (George Eastman) แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทอีสต์แมนโกดักได้ผลิตฟิล์มถ่ายภาพยนตร์ชนิดเซลลูลอยด์ออกจำหน่ายอย่างเป็นล่ำเป็นสัน และต่อมาได้คิดแปลงฟิล์มเซลลูลอยด์ไม่ให้ติดไฟได้ง่ายเหมือนเดิมเรียกว่า safety film ดังเช่นที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ และในปีเดียวกันนี้เอง อี. ที. มารีเย Dr. E. T. Marey) แห่งฝรั่งเศสได้ประดิษฐ์กล้องถ่ายภาพยนตร์ชนิดใช้ฟิล์มออกแสดงในงานแสดงสินค้า ณ กรุงปารีส แล้วโกมงต์ (Gaumont) ได้นำไปผลิตเป็นสินค้าจำหน่าย พร้อมด้วยฟิล์มถ่ายภาพยนตร์

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๔ โทมัส เอ. เอดิสัน (Thomas A. Edison) นักค้นคว้าและนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งสหรัฐอเมริกา ได้นำกล้องถ่ายภาพยนตร์ชื่อคิเนโตกราฟ (Kinetograph) และเครื่องฉายภาพยนตร์ชื่อ คิเนโตสโคป (Kinetoscope) ที่เขาผลิตขึ้นไปจดทะเบียนสงวนลิขสิทธิ์สิ่งประดิษฐ์ของเขาในสหรัฐอเมริกา แต่ไม่ได้จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ (Patent) สิ่งประดิษฐ์ของเขาในต่างประเทศซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการลักลอบประดิษฐ์กันหลายอย่างในเวลาต่อมา

คิเนโตสโคปเป็นเครื่องฉายภาพยนตร์แบบถ้ามอง ดูได้ที่ละคนและฉายภาพยนตร์ได้ครั้งละยาว ๕๐ ฟุต แต่ก็นับว่าเป็นต้นกำเนิดของเครื่องฉายภาพยนตร์ปัจจุบัน คนทั่วไปจึงถือว่าเอดิสันเป็น

ผู้ผลิต เครื่องมือภาพยนตร์อย่างที่เราได้ดูกันทุกวันนี้ได้เป็นคนแรกของโลก

เครื่องฉายภาพแบบถ้ามองของเอดิสันดูได้ทีละคน คำดูจึงแพง ด้วยเหตุนี้ จึงกระตุ้นให้นักประดิษฐ์คิดค้นหาเครื่องฉายภาพลงบนจอใหญ่ ๆ ให้ดูกันได้ทีละหลายสิบคน ในที่สุดได้มีผู้คิดเครื่องฉายได้ในเวลาใกล้เคียงกันทั้งในยุโรปและสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. ๒๔๓๘ โดย หลุยส์ ลูมิแอร์ (Louis Lumier) ชาวฝรั่งเศสได้คิดเครื่องฉายซึ่งดีกว่าและกระตือรือร้นกว่า ได้ให้ชื่อว่า ซีเนมาโตกราฟ (Cinematographe) ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้กันมาจนถึงปัจจุบัน ในเดือนมิถุนายนปีเดียวกัน ฌอมัส อาร์เมต (Thomas Armat) แห่งกรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกาได้ค้นพบหลักการของเครื่องฉายภาพยนตร์แบบปัจจุบันแตกต่างไปจากเครื่องฉายแบบของลูมิแอร์และเครื่องฉายอื่น ๆ ซึ่งสร้างขึ้นมา ก่อนเครื่องฉายแบบที่อาร์เมตประดิษฐ์ขึ้นนี้ต่อมาเรียกว่า วิตาสโคป (Vitascope) ซึ่งเขาได้นำออกฉายที่โรง Koster & Bial's ในนครนิวยอร์กเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๓๘ ภาพยนตร์ที่ฉายเป็นภาพยนตร์สั้น ๆ มีเต็นรำม เต็นรำผีเสื้อ เต็นรำกระโปรงบาน ๆ ซึ่งทำให้คนดูตื่นเต้นกันมาก

ในอังกฤษ พวกพ่อค้าผู้ส่งสินค้าเข้าประเทศได้นำเครื่องวีเนโตสโคป ของเอดิสันไปให้ โรเบิร์ต ดับบลิว. พอล (Robert W. Paul) ซึ่งมีชื่อเสียงในการผลิตเครื่องมือต่าง ๆ พอลจึงคิดเครื่องฉายของเขาขึ้นเองบ้าง ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ ให้ชื่อว่า เธียโตรกราฟ (Theatrographe) และได้แสดงให้คนชมเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๓๘

ต่อมาได้มีพวกเจ้าของร้านการเล่นแบบหยอดเหรียญเห็นว่า การฉายภาพแบบนี้มีคนนิยม จึงเริ่มเปิดฉายบ้างโดยใช้ห้องเล็ก ๆ เป็นที่ฉายให้คนกลุ่มเล็ก ๆ ได้ดูกัน ปรากฏว่ามีผู้ส่งโทรเข้ามาชมมากถึงกับต้องขยายไปฉายในห้องใหญ่ขึ้นอีก ร้านหลายร้านพากันเลิกขายของ หันมาใช้เป็นห้องฉายภาพแบบนี้เสียก็มี เป็นเช่นนี้อยู่เกือบ ๓๐ ปี แต่ภาพยนตร์ที่ฉายเป็นภาพยนตร์เรื่องสั้น ๆ

ในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ เอ็ดวิน เอส. पोर्टเตอร์ (Edwin S. Porter) ได้ทดลองสร้างภาพยนตร์เป็นเรื่องขนาดยาว ชื่อ The Great Train Robbery ขึ้นสำเร็จ ซึ่งทำให้เป็นที่ตื่นเต้นกันมาก

ในปี พ.ศ. ๒๔๔๘ จอห์น พี. แจร์ริส (John P. Jarris) เจ้าของโรงละครในเมือง พิตสเบิร์ก มลรัฐเพนซิลวาเนีย มีโรงละครเล็ก ๆ วางอยู่โรงหนึ่งจึงนำภาพยนตร์มาฉายโดยเก็บค่าดู ๕ เซนต์ แล้วเรียกโรงภาพยนตร์ของเขาว่า Nickelodeon หรือ "โรงหนังห้าเซ็นต์" โดยในตอนแรกฉายภาพยนตร์สั้น ๆ หลายเรื่องรวม ๑ ชั่วโมง ต่อมาเขาได้นำภาพยนตร์ขนาดยาว The Great Train Robbery ของ เอ็ดวิน เอส. पोर्टเตอร์ มาฉาย ทำให้เป็นที่ประหลาดมหัศจรรย์ต่อคนดูเป็นอันมาก

ต่อมาไม่นานโรงฉายภาพยนตร์แบบ Nickelodeon ก็ผุดขึ้นคุดอกเห็ดทั่วประเทศ ตามโรงเหล่านี้ที่เรียกว่าซาอุณ กล่าวภาพยนตร์แบบ Nickelodeon จะมาแย่งลูกค้าไปเสียหมด จึงพยายามฉายภาพยนตร์เรียกคนดูบ้าง แต่ Nickilodeon ก็ยังมีคนดูแน่นชนิดรับเป็นพัน ๆ คน

ในบรรดาคคนดูเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นคนใหม่ คือเป็นคนยุโรปที่อพยพเข้าไปอยู่ในสหรัฐอเมริกา ในช่วงระยะเวลาเพียง ๓ ปี มีผู้อพยพเข้าสหรัฐอเมริกาเกือบ ๔ ล้านคน โดยในขณะที่อพยพเข้าไปอยู่ในสภาพยากจน บางคนเข้าไปแต่ตัว เข้าไปเพื่อตั้งต้นชีวิตใหม่และมีได้ข่าวปรณซึ่งเป็นศิลปะประจำชาติของตนติดตัวไปด้วย เมื่อว่างจากงานจึงไม่ทราบจะไปหาความบันเทิงที่ไหน คนเหล่านี้เป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่ใช่พวกเชื้อสายอังกฤษจึงพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ แต่คนส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษได้แต่ไม่รู้หนังสือ ดังนั้นเพื่อความบันเทิงและเพื่อให้รู้จักกับชีวิตในสหรัฐอเมริกา คนพวกนี้จึงไปชมภาพยนตร์เพื่อเรียนรู้ความเป็นอยู่ของชาวอเมริกา จึงอาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์สามารถพูดกับบุคคลเหล่านี้ด้วยตรงด้วยรูปภาพ เมื่อเรื่องของภาพยนตร์ในสมัยนั้น ได้แก่ เรื่องที่ล้อเลียนคนเข้าเมืองเรื่องเกี่ยวกับตำรวจ เรื่องเกี่ยวกับความยากลำบากที่คนเข้าเมืองได้รับจากขโมย เรื่องขบขันเกี่ยวกับความผิดพลาดของสามีภรรยา และเรื่องการเดินทางไปดวงจันทร์ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เอง ภาพยนตร์ในสหรัฐอเมริกาจึงแพร่หลายรวดเร็วกว่าในยุโรป นับได้ว่าภาพยนตร์เกิดขึ้นพร้อมกับสหรัฐอเมริกา และในเวลานั้นเองที่คนได้เห็นอิทธิพลของภาพยนตร์ในฐานะที่เป็นสื่อมวลชน

ในเวลาต่อมา พวกนักสร้างภาพยนตร์อันมี ดี. ดับบลิว. กริฟฟิธ (D.W. Griffith) เป็นผู้นำได้ค้นพบเทคนิคของการฉายภาพยนตร์แบบใหม่ คือ แทนที่จะฉายภาพด้วยวิธีตั้งกล้องคงที่อยู่แห่งเดียว และการแสดงอยู่ในเขตพื้นที่ระยะเดียวจากกล้องก็ได้ใช้เทคนิคการถ่ายทำไกลบ้างใกล้บ้าง เปลี่ยนมุมของกล้องบ้าง เป็นการเพิ่มรสชาติของภาพยนตร์ เช่นทำให้เห็นใบหน้าของตัวละครอย่างใกล้ชิดขณะมีอารมณ์โกรธ กลัว หรือ รัก ทำให้เกิดความสัมพันธ์แบบใหม่ขึ้นระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงในภาพยนตร์ โดยที่แต่ก่อนผู้ชมไปชมเนื้อเรื่องในภาพยนตร์ แต่พอผู้ชมรู้จักลักษณะของผู้แสดงดีขึ้นก็ติดใจหรือพึงใจผู้แสดงซึ่งอาจเท่ากับหรือมากกว่าเนื้อเรื่องของภาพยนตร์เสียอีก เมื่อมีการสร้างภาพยนตร์เรื่องยาวขึ้นเป็นจำนวนมากก็เป็นที่ยอมรับของผู้ชม ตาราภาพยนตร์ก็รุ่งโรจน์ขึ้น ภาพยนตร์ล้นหายไป เหลือเพียงภาพยนตร์ข่าวและการ์ตูน

ในตอนแรก การสร้างภาพยนตร์ในสหรัฐอเมริกาทำในนิวยอร์กซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอเมริกา การถ่ายทำจากธรรมชาติต้องอาศัยแสงอาทิตย์แต่นิวยอร์กจะมีอากาศแจ่มใสจริง ๆ เพียงปีละไม่กี่เดือน ผู้สร้างภาพยนตร์จึงย้ายไปตั้งที่ทำการถ่ายทำภาพยนตร์ทางแคลิฟอร์เนีย ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา แคละฟอร์เนียมีอากาศแจ่มใสตลอดปี ฮอลลีวูดจึงกลายเป็นเป็นศูนย์กลางการสร้างภาพยนตร์ของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่นั้นมา

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๗ ได้มีภาพยนตร์เสียงเกิดขึ้น ทำให้วงการภาพยนตร์เกิดความวุ่นวายหลายอย่างโดยเฉพาะเรื่องคารา เพราะทำให้คาราภาพยนตร์เจียบหลายคนอับเฉา เพราะเสียงไม่ดี การเลือกคารามีเกณฑ์การเลือกเปลี่ยนแปลงคือต้องสวย แสดงดี และเสียงดีด้วย การฝึกซ้อมต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นและปั่นไปอย่างยากลำบาก คาราภาพยนตร์เสียงในสมัยแรก ๆ หลายคนเคยเป็นคาราละครมาก่อนเพราะพูดเก่ง และแสดงเก่งอยู่แล้ว ทำให้ไม่ต้องใช้เวลาฝึกหัดมาก แต่สิ่งที่ร้ายที่สุดคือ โรงภาพยนตร์ต้องปรับปรุงใหม่หมด นับว่าเป็นอุปสรรคของวงการภาพยนตร์เป็นอย่างมาก แต่เนื่องจากภาพยนตร์ได้เข้าไปแทรกอยู่ในชีวิตจิตใจของมนุษย์อย่างถอนไม่ขึ้นแล้ว แม้จะต้องเสียเงินสำหรับการเปลี่ยนแปลงเพียงใดก็สู้ ภาพยนตร์จึงได้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ตามความเป็นจริงแล้ว ในระยะแรกของการสร้างภาพยนตร์นั้น นับว่ายุโรปไม่แพ้สหรัฐอเมริกาเลย เพราะบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ในอังกฤษและเยอรมันนี้สามารถสร้างภาพยนตร์ได้ทัดเทียมกับบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์สหรัฐอเมริกา เช่นบริษัทอูฟาในเยอรมันนี้ เป็นต้น แต่พอถึง พ.ศ. ๒๔๕๗ เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๑ ในยุโรป อุตสาหกรรมการสร้างภาพยนตร์ในยุโรปต้องซบเซาหมด แต่โรงภาพยนตร์ในยุโรปยังคงอยู่ และคนก็ยังคงอยากชมภาพยนตร์อยู่ สหรัฐอเมริกาเห็นเป็นโอกาสจึงระดมสร้างภาพยนตร์เป็นกาใหญ่และส่งไปฉายในยุโรปมากมาย สหรัฐอเมริกาได้เคยสร้างภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับรสนิยมของพวกอพยพจากยุโรปไปอยู่สหรัฐอเมริกาอยู่แล้ว จึงทราบดีว่าควรจะสร้างภาพยนตร์อย่างใด ชนิดใดจึงจะตรงกับรสนิยมของผู้ชมในยุโรป ผู้ชมภาพยนตร์ในยุโรปสมัยนั้นจึงติดใจคาราภาพยนตร์อเมริกันเป็นอันมาก นับได้ว่า ภาพยนตร์อเมริกันเป็นตัวสร้างสะพานวัฒนธรรมระหว่างยุโรปและสหรัฐอเมริกา และฮอลลีวูด ก็กลายเป็นศูนย์กลางการสร้างภาพยนตร์ที่สำคัญของโลก

ฟิล์มที่ฉายตั้งแต่สมัยภาพยนตร์เจียบจนกระทั่งสมัยภาพยนตร์เสียงเป็นฟิล์มขนาด ๓๕ มม. ต่อมา ซีซิล บี. เดมิล (Cecil B. Demille) ได้คิดนำภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ออกใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ได้เกิดประโยชน์เป็นอันมาก เพราะสามารถนำไปฉายให้ทหารตามค่ายพักต่าง ๆ ชมเพื่อความบันเทิงในทุกสมรภูมิ เนื่องจากสะดวกแก่การขนเคลื่อนย้ายทั้งฟิล์มและเครื่องฉาย

ต่อมา ศาสตราจารย์ ฮังรี เครเตียง (Henri Chretien) ชาวฝรั่งเศสได้ประดิษฐ์เลนซ์ (Lens) สำหรับถ่ายภาพยนตร์ชนิดใหม่ขึ้น สามารถเก็บภาพได้กว้างกว่าเลนซ์ธรรมดาแล้วบีบภาพถ่ายนั้นให้เข้ามาอยู่ภายในกรอบ (Frame) เท่าเดิม เมื่อเวลานำออกฉายก็ใช้เลนซ์ซึ่งได้ประดิษฐ์ขึ้นใหม่นี้ขยายภาพออกไปทางดานกว้าง ภาพที่ปรากฏบนจอสูงขนาดเดิม แต่ความกว้างกินพื้นที่มากกว่าเดิม เลนซ์นี้เรียกว่า Anamorphic Lens และภาพยนตร์ในระบบนี้เรียกว่า ภาพยนตร์ซีเนมาสโคป (Cinemascope)

ต่อมาได้มีผู้คิดแปลงให้ได้ภาพกว้างออกไปอีก เพื่อสู้กับภาพยนตร์ซีเนมาสโคป ภาพยนตร์ระบบใหม่ที่เกิดขึ้นคือ ซีเนรามา (Cinerama) ซึ่งใช้ฟิล์มมาตรฐาน ๓๕ มม. แต่ฉายต่อกันด้วยเครื่องฉาย ๓ เครื่องในคราวเดียวกันไปที่จอ ๓ จอเรียงต่อกัน ส่วนซีเนมาสโคปก็ได้แก้ไขดัดแปลงใหม่เพื่อให้ได้ภาพคมชัดขึ้น โดยได้ขยายขนาดของฟิล์มให้กว้างออกไปเป็นขนาด ๕๕ มม. จึงเรียกว่า ซีเนมาสโคป - ๕๕ (Cineramascope - ๕๕)

การประดิษฐ์คิดค้นเพื่อเอาชนะซีเนรามายังคงดำเนินต่อไป ต่อมา ไมเคิล ทอดด์ (Michael Todd) ชาวอเมริกันได้สร้างภาพยนตร์ระบบใหม่ของตนขึ้น โดยใช้ฟิล์มให้กว้างออกไปเป็น ๗๐ มม. (ถ่ายด้วยฟิล์มกว้าง ๖๕ มม.) เครื่องฉายจึงต้องเปลี่ยนใหม่เป็นส่วนใหญ่ ไมเคิล ทอดด์ ได้ตั้งบริษัทผลิตภาพยนตร์ในระบบนี้ของตนขึ้นโดยเฉพาะชื่อ American Optical Inc. ภาพยนตร์ระบบใหม่นี้จึงได้ชื่อว่า ทอดด์-เอโอ (Todd-AO) คือเอาชื่อสกุลของ ไมเคิล ทอดด์ มารวมเข้ากับชื่อย่อของบริษัทของเขา

ต่อมาอีกไม่นานได้มีภาพยนตร์ ซึ่งถ่ายทำในระบบใหม่เกิดขึ้นอีก โดยใช้ฟิล์มขนาด ๗๐ มม. เช่นเดียวกับ ทอดด์-เอโอ แต่มีวิธีพิเศษเพื่อให้ภาพที่จะไปปรากฏบนจอซึ่งกว้างกว่าและโต้งกว่าซีเนมาสโคปอยู่แล้ว ชัดเจนแจ่มใสและมีความซึ้งยิ่งขึ้น โดยให้ฟิล์มถ่ายภาพขนาด ๖๕ มม. ถ่ายภาพด้วยกล้องถ่ายภาพยนตร์แบบพิเศษ โดยให้ฟิล์มวิ่งไปตามแนวระดับ (ปกติฟิล์มวิ่งไปตามแนวตั้ง การทำเช่นนี้เพื่อให้ภาพแต่ละช่องใหญ่กว่าที่จะให้ฟิล์มวิ่งไปตามแนวตั้ง จากนั้นนำภาพที่ถ่ายได้มาพิมพ์ลงบนฟิล์ม ๗๐ มม. ทางแนวตั้ง ด้วยการย่อภาพลง เพื่อให้ภาพแต่ละช่องคมชัดกว่าภาพเดิม เพราะแต่ละช่องเล็กกว่าภาพที่ถ่ายมาจริง ๆ ภาพยนตร์ระบบใหม่นี้เรียกว่า เทคนิรามา-๗๐ (Technirama - ๗๐)

ในปัจจุบัน อังกฤษ ฝรั่งเศส และอิตาลีกำลังจะหมกหมิ่นสร้างภาพยนตร์แข่งกับฮอลลีวูดอยู่ และสร้างได้ดีไม่แพ้ฮอลลีวูด ประเทศในภาคตะวันออกกลางมีอิซิปต์เป็นหัวหน้าก็มีการสร้างภาพยนตร์กันมากเหมือนกัน และได้ส่งไปฉายในประเทศกลุ่มอาหรับด้วยกัน ส่วนทางภาคตะวันออกไกลนับว่ามีการสร้างภาพยนตร์กันมากกว่าภาคใด ๆ ในโลก โดยเฉพาะในประเทศญี่ปุ่นประเทศเดียวในปีหนึ่ง ๆ มีการสร้างภาพยนตร์มากกว่าที่สร้างในฮอลลีวูดถึง ๓ เท่า

ประเทศในทวีปเอเชียที่สร้างภาพยนตร์กันมากอีกกลุ่มหนึ่ง คือ อินเดีย และจีนใต้หวัน นอกนั้นมีจีนแดงและฮ่องกง จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ต่างประเทศที่ฉายตามโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยทั่วไปที่กำลังแข่งขันกับภาพยนตร์ฝรั่งคือ ภาพยนตร์จีน และภาพยนตร์อินเดีย โดยได้มีโรงภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อฉายภาพยนตร์จีนโดยเฉพาะและโรงภาพยนตร์ที่เคยฉายภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศบางโรง หันไปทำสัญญาฉายภาพยนตร์อินเดียแล้วก็มี เช่น โรงภาพยนตร์คำเฮ้ย และโรงภาพยนตร์

คริสต์ สำหรับประเทศไทยเราก็มีการสร้างภาพยนตร์กันมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่ามีภาพยนตร์ไทยออกฉายทั้งในและนอกกรุงเทพฯ มากขึ้น โรงภาพยนตร์บางโรงที่เคยฉายภาพยนตร์อเมริกันก็เปิดโอกาสให้ภาพยนตร์ไทยเข้าฉาย และบางโรงก็ถึงกับหันมาฉายภาพยนตร์ไทยเพียงอย่างเดียว

ความเป็นมาของภาพยนตร์บันเทิงที่ฉายในประเทศไทย^๑

ภาพยนตร์ได้เริ่มเกิดขึ้นในเมืองไทยเป็นครั้งแรกนั้น ตามหลักฐานการค้นคว้าของ คุณโตม สุขวางศ์^๒ พบว่า ภาพยนตร์นั้นได้ถูกถ่ายทำขึ้นเป็นครั้งแรกโดย กรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ โดยจากหลักฐานในหนังสือพิมพ์รายวัน "บางกอกโตมส" ฉบับวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๔๖ ที่มีใจความระบุว่า คณะฉายหนังของนายแจนเสนและอันคอร่า ที่นำหนังเข้ามาฉายที่โรงแรมโอเรียนเต็ลในขณะนั้น ได้รับพระราชทานยืมภาพยนตร์ที่ฟิลิป ซึ่งทรงถ่ายและล้างด้วยพระองค์เอง แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ หลายอย่าง เกี่ยวกับงานเทศกาลงานทริธาภิเศก คือเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๕๐ พระชันษา ผนวกกับงานฉัตรมงคลของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และยังระบุว่า กรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ ทรงมีห้องปฏิบัติการซึ่งติดตั้งอุปกรณ์อย่างดีพร้อมและทรงถ่ายทำภาพยนตร์เป็นงานอดิเรก เป็นเวลาราวสามปีมาแล้วจากหลักฐานนี้เองยืนยันว่า กรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ ทรงถ่ายทำภาพยนตร์ขึ้นมาในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๔๓ และออกโรงฉายครั้งแรกในงานวัดเบญจมบพิตร และด้วยเหตุผลนี้พระองค์ท่านจึงได้ชื่อว่า เป็นบิดาของภาพยนตร์ในประเทศไทย หลังจากนั้นในราว พ.ศ. ๒๔๔๖ คณะของนายแจนเสนและอันคอร่า จึงได้นำภาพยนตร์เข้ามาฉายเก็บค่าชมจากสาธารณะชนที่โรงแรมโอเรียนเต็ล จากนั้นใน พ.ศ. ๒๔๔๗ ชาวญี่ปุ่นได้นำภาพยนตร์ สมัยเอคิสัน เข้ามาเผยแพร่จนเป็นที่นิยม และเรียกกันว่า "หนังญี่ปุ่น" ซึ่งภาพยนตร์ที่นำเข้ามาฉายนั้นเป็นภาพยนตร์ของฝรั่งเศส มีตราไก่แจ้ (ของบริษัทปาเต๊ะ หรือ Pathe) โดยฉายที่กลางสนามบริเวณเวียงนครเกษม ใช้ทางกระโจมฉายเก็บค่าดู ต่อมาจึงกันเป็นริ้วลั้งกะลี ล้อมรอบโรงฉายหนังที่ฉายเรียกกันเป็นชุด ชุดละเรื่อง หรือเรื่องละม้วน ม้วนหนึ่งยาวไม่เกิน ๕๐ ฟุต ตามขนาดเครื่องฉายที่จะฟิล์มได้เพียงเท่านั้น เรื่องในภาพยนตร์เป็นไปตามสมัยเอคิสันแท้ ๆ

^๑ สนั่น ปัทมะทิน. "ประวัติและวิวัฒนาการของภาพยนตร์" เอกสารประกอบการบรรยาย วิชาประวัติศาสตร์มวลชน (อัครสำเนาะ) หน้า ๔-๑๒

^๒ _____ . เทอดพระเกียรติกรมหลวงสรรพศาสตร์ศุภกิจ ในฐานะบิดาแห่งภาพยนตร์ไทย มาตุภูมิ ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๒๑๐๗ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๒๖ หน้า ๑๓.

เช่นชุดคนขี่จักรยาน ก็แสดงการขี่จักรยานตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ชุดคนตีหน้าตลกในบทบาทต่าง ๆ ชุดขี่เม้าตกรน้ำ ชุดสงครามญี่ปุ่นกับรัสเซีย เป็นต้น หลังจากนั้นหนึ่งปี ได้มีการสร้างโรงภาพยนตร์ที่ค่อนข้างถาวรขึ้น โดยใช้หลังคาและรั้วสังกะสี ชื่อว่า "โรงหนังญี่ปุ่นหลวง" นับเป็นโรงภาพยนตร์โรงแรกของประเทศไทย ได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอันมาก ญี่ปุ่นจึงได้ขยายกิจการโดยสร้างโรงภาพยนตร์ถาวรขึ้นที่ตลาดประกา ในเร็นนครเซชม ชื่อว่า "โรงหนังรัตนประภา" ฉายภาพยนตร์เงียบได้เพียงเรื่องเดียวก็เกิดไฟไหม้โรงหมด พวกญี่ปุ่นจึงเลิกกิจการเดินทางกลับประเทศของตน (ไฟไหม้โรงครั้งนี้อาจเกิดจากฟิล์มเซลลูลอยด์ที่ใช้อยู่สมัยนั้นเกิดลุกไหม้ เนื่องจากอุณหภูมิสูงในเครื่องฉายหรือเกิดไฟฟ้าลัดวงจรในเครื่องฉาย (ซอร์ด) ทำให้ฟิล์มภาพยนตร์ลุกไหม้ลามไปไหม้ทั้งโรง เพราะฟิล์มเซลลูลอยด์ไวไฟมาก ภายหลังทางราชการจึงได้ออกกฎหมายควบคุมโรงภาพยนตร์และที่เก็บฟิล์มให้ต้องสร้างห้องฉายและที่เก็บฟิล์ม เป็นคอนกรีตกันไฟ แต่ในปัจจุบันภาพยนตร์ใช้ฟิล์มชนิดปลอดภัย (Safety film) ซึ่งติดไฟได้ยากแล้ว ปัญหาเรื่องไฟไหม้โรงภาพยนตร์เนื่องจากฟิล์มลุกไหม้จึงหมดไป)

บริษัทไทยส่งภาพยนตร์ต่างประเทศมาฉาย

เมื่อญี่ปุ่นเลิกกิจการภาพยนตร์ไปแล้ว พวกพ่อค้าในประเทศไทยจึงรวมทุนกันสร้างโรงภาพยนตร์ถาวรขึ้นมาใหม่โดยส่งภาพยนตร์จากสหรัฐอเมริกามาฉายเก็บเงินแล้วก่อตั้งเป็นบริษัทขึ้นชื่อว่า "บริษัทภาพยนตร์พัฒนากร จำกัดลินโซ" เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๔ เป็นบริษัทภาพยนตร์แห่งแรกของประเทศไทย โดยเป็นตัวแทนบริษัทภาพยนตร์ในต่างประเทศ ส่งภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทย ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๖๒ ก็เกิด "บริษัทสยามภาพยนตร์ จำกัดลินโซ" ขึ้นมาเป็นบริษัทที่ ๒ โรงภาพยนตร์อื่นเกิดเพิ่มขึ้นตามอย่างรวดเร็ว เพราะประชาชนนิยมดูภาพยนตร์กันมากทั้งในกรุงและในต่างจังหวัด เฉพาะในกรุงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐ มีโรงภาพยนตร์รวมถึง ๑๐ โรง เช่น โรงหนังพัฒนากร (อยู่ที่ริมถนนเจริญกรุงตอนใกล้สามแยก) ซึ่งเป็นโรงภาพยนตร์ทันสมัยแห่งแรกของประเทศไทย โรงหนังฮ่องกง (อยู่ที่ริมถนนเจริญกรุง ตอนบางรักปลายถนนสาธิต) โรงหนังสิงคโปร์ (เดี๋ยวนี้เป็นโรงภาพยนตร์เฉลิมบุรี) โรงหนังนางเลิ้ง โรงหนังบางลำภู เป็นต้น

ภาพยนตร์ที่ฉายในเวลานั้น เป็นภาพยนตร์ดำขาวและไม่มีเสียงหรือเรียกว่าภาพยนตร์เงินนับมีหนังสือภาษาอังกฤษบรรยายได้ภาพ และมีแต่วรรณเพลงประกอบตลอดเวลาที่ฉาย เมื่อหนังหมดม้วนก็เปิดไฟฟ้าสว่างทั้งโรง แร่วางก็หยุดบรรเลงเป็นการพักไปในตัว เด็กที่ขายหมากพลู ยาแกลเรต อ้อยควั่น มันแกว หรือหมากฝรั่งก็ออกเดินขายตามที่นั่งคนดู เวลานั้นชกต่อยกันแต่วรรณบรรเลงเพลงเข็ด คนดูก็สนุกเฮฮาหรือล่งเสียงกันลั่นโรง ก่อนหน้าภาพยนตร์ฉายแต่ละคืน ตอนหัวค่ำ

ก็มีตารางบรรเลงโหมโรงอยู่หน้าโรง เพื่อเรียกคนดูเข้าโรง ก่อนหน้า ๒ ทุ่ม (๒๐.๐๐ น.) ซึ่งเป็นเวลาฉายภาพยนตร์สัก ๕ นาที ตารางก็ย้ายเครื่องบรรเลงเข้าในโรง ตั้งบรรเลงอยู่ริมจอด้านซ้ายหรือขวา เมื่อภาพยนตร์เลิกตารางก็บรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี คินหนึ่งมีฉายรอบเดียว ส่วนมากเป็นภาพยนตร์อเมริกันประเภทฉายติดต่อกันเป็นตอน ๆ หรือที่เรียกว่าภาพยนตร์ซีเรียล (Serial) โปรแกรมหนึ่งมักจะมีภาพยนตร์เรื่องเอกฉายเป็นจำนวนมากกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ต่อมาจึงมีภาพยนตร์จีนประเภทพันดาบเป็นตอน ๆ เข้ามาฉาย แล้วจึงมีภาพยนตร์ทั้งเรื่องฉายครั้งเดียวจบ หรือที่เรียกว่าภาพยนตร์ฟีเจอร์ (Feature) เข้ามาฉายอย่างที่ฉายกันอยู่ในปัจจุบันนี้

สมัยนั้นบางครั้งได้มีพวกฝรั่งนำภาพยนตร์มีเสียงประกอบเข้ามาฉายให้ดูเป็นพิเศษ โดยให้คนทำเสียงประกอบอยู่หลังจอ เช่น เสียงปืนก็ใช้ประทัดจุด เสียงมาริ่งก็ใช้กะลาคว่ำเคาะกับพื้นโรงหลังจอเป็นต้น แต่ไม่มีเสียงพูดเลย จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๖๔ ภาพยนตร์เสียงในฟิล์มเรื่องแรกของบริษัทวอเนอร์บราเธอร์จากฮอลลีวูด สหรัฐอเมริกา จึงได้เข้ามาฉายเป็นครั้งแรกที่โรงหนังพัฒนากร ภาพยนตร์เรื่องนั้นแสดงเสียงประกอบประเภท sound effects เช่น เสียงจานแตก เสียงรอกเท้ากระทบพื้น และเสียงร้องเพลงกับเสียงดนตรีเป็นส่วนใหญ่ ผู้ชมรู้สึกชื่นชมและรู้สึกประหลาดใจมากเพราะเคยได้ดูภาพยนตร์เงียบประกอบตารางเสียงแสบแก้วหูมาจนชินเสียแล้ว เมื่อได้มาดูภาพยนตร์เสียงเข้า เสียงอันเคยอีกทีในโรงหนังกลับเจียบหายไป ได้ยินแต่เสียงจากภาพยนตร์เท่านั้น

อนึ่ง โดยที่ภาพยนตร์เป็นสื่อสารมวลชนที่มีอิทธิพลเหนือผู้ชม กัยอันเกิดจากภาพและเสียงของภาพยนตร์อาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประเทศ ของสถาบันของวัฒนธรรมและศีลธรรมของประชาชนได้ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ จึงได้ทรงตราพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ออกมาควบคุมภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์และสาธารณะสถานเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าวและภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง (๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕) ก็ได้มีพระราชบัญญัติภาพยนตร์ ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ออกเพิ่มเติมอีก และใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๑๒) และกำลังพิจารณาแก้ไขให้ทันสมัยยิ่งขึ้นต่อไป

ฝรั่งสร้างภาพยนตร์ไทย

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓ คณะถ่ายภาพยนตร์ของ Richard Burton Holms จากสหรัฐอเมริกาได้เข้ามาถ่ายภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมไทยที่โรงเรียนกุลสตรีวังหลัง เป็นครั้งแรก ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ บริษัท Universal Picture

แห่งฮอลลีวูดสหรัฐอเมริกา ด้วยความร่วมมือของกรมมหรรณพกับการรถไฟแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกัน
 ถ่ายทำภาพยนตร์บันเทิง ขนาด ๓๕ มม. เรื่อง "นางสาวสุวรรณ" ขึ้นเป็นเรื่องแรก โดยมี
 มร. เชนรี แม็คเรย์ เป็นผู้กำกับการแสดง ใช้คนไทยเป็นผู้แสดงล้วน โดยมีขุนรามภรดศาสตร์เป็นผู้
 แสดงนำฝ่ายชาย นางสาวเสงี่ยม นาวาเสถียร เป็นผู้แสดงนำฝ่ายหญิง ถ่ายเสร็จเมื่อเดือนมิถุนายน
 พ.ศ. ๒๔๖๕ นำออกฉายให้ประชาชนชมเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

บริษัทไทยสร้างภาพยนตร์ไทย

ในราว พ.ศ. ๒๔๗๐ หลังจากชาวอเมริกันมาสร้างภาพยนตร์บันเทิงในประเทศไทย
 และใช้คนไทยล้วนมาราว ๔ ปี ก็มีคนไทยร่วมกันจัดตั้งบริษัทสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้นเป็นบริษัทแรก ได้
 ผลิตภาพยนตร์เรื่องแรกชื่อว่า "โชคสองชั้น" โดยมีขุนอนุรักษจัดการเป็นผู้กำกับการแสดง นายมานพ
 ประภาสรัตน์ เป็นผู้แสดงนำฝ่ายชาย ม.ล. สุจิตร์ อิศรางกูร เป็นผู้แสดงนำฝ่ายหญิง นำออกฉาย
 เป็นครั้งแรกที่โรงหนังพัฒนากร เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ ได้รับความนิยมจากคนไทย
 และคนต่างชาติในประเทศไทยอย่างคับคั่ง แล้วจึงได้สร้างเรื่องที่ ๒ ชื่อเรื่อง "ใครดีใครได้"
 และเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับอีกหลายเรื่อง ล้วนเป็นภาพยนตร์เงียบขนาด ๓๕ มม.

ในระยะเดียวกันนี้การรถไฟแห่งประเทศไทยก็มีหน่วยสร้างภาพยนตร์สารคดี (Documentary
 film) เผยแพร่กิจการรถไฟ ผลิตภาพยนตร์ประเภทนี้ออกมาฉายให้ประชาชนชมด้วย

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๗๔ นายมานิต วสุวัต พร้อมด้วยญาติได้ร่วมกันก่อตั้ง "บริษัทภาพยนตร์
 เสียงศรีกรุง" ขึ้น โดยมีโรงถ่ายภาพยนตร์ตั้งอยู่แถวบางกะปิ (ปากซอยอโศก ถนนสุขุมวิทในปัจจุบัน)
 ในบริเวณโรงถ่ายมีห้องล้างฟิล์มภาพยนตร์ขนาด ๓๕ มม. ห้องบันทึกเสียง บ้านพักพร้อมบริบูรณ์ตาม
 แบบฮอลลีวูด แต่มีขนาดเล็กกว่า ได้สร้างภาพยนตร์เสียงสำเร็จเป็นเรื่องแรกของประเทศไทยด้วย
 ฝีมือคนไทยคือเรื่อง "หลงทาง" และได้สร้างเรื่องต่อ ๆ มาอีกหลายเรื่อง โดยล้างฟิล์มลำดับภาพ
 บันทึกเสียงตามระบบ Double System แบบเดียวกับฮอลลีวูด รวมทั้งเทคนิคอื่น ๆ ทั้งหมดทำได้
 อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในประเทศไทย ไม่ต้องส่งไปทำในต่างประเทศแม้แต่อย่างเดียวนอกจากส่ง
 ฟิล์มภาพยนตร์มาถ่ายเท่านั้น

ในระยะใกล้เคียงกันนี้ ก็ได้เกิดบริษัทสร้างภาพยนตร์ไทยบริษัทที่ ๒ ขึ้น ชื่อ "บริษัท
 ไทยฟิล์ม" มีโรงถ่ายซึ่งประกอบด้วยอุปกรณ์สร้างภาพยนตร์เสียงทันสมัยอย่างพร้อมมูล เช่นเดียวกับ
 โรงถ่ายในฮอลลีวูด ตั้งอยู่ที่ทุ่งมหาเมฆ (เตี้ยนี้เป็นของกองทัพอากาศ) มีพระเจ้าวรวงศ์เธอ
 พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล ทรงเป็นกรรมการผู้จัดการและทรงเป็นผู้กำกับการแสดงด้วย มีนายประสาธ
 ลุขม A.S.C. จากฮอลลีวูด (มีคนเดียวในประเทศไทย) เป็นช่างกล้อง และนายชาญ บุณนาค

เป็นช่างเสียง ได้สร้างภาพยนตร์เสียงขาวดำ ๓๕ มม. ประเภทบันเทิงออกฉายหลายเรื่อง เรื่องแรกชื่อเรื่อง "ถ่านไฟเก่า"

ระหว่างนั้น ทางรัฐบาลไทยก็ได้มอบให้บริษัทดังกล่าวนี้สร้างภาพยนตร์บันเทิงขึ้น ๓ เรื่อง คือ เรื่อง "เลือดทหารไทย" โดยมีนายร้อยเอก ม.ล.ขาบ ฤกษ์ (ยศสมัยนั้น ปัจจุบันเป็นพลโท) เป็นพระเอก เพื่อเผยแพร่กิจการทหารไทยและส่งเสริมความรักชาติ เรื่อง "บ้านไร่ของเรา" โดยมีนายเรืออากาศเอก ทวี จุลละทรัพย์ (ยศสมัยนั้น ปัจจุบันเป็นพลอากาศเอก) เป็นพระเอกเพื่อเผยแพร่และส่งเสริมเกษตรกรรมของชาติและเรื่อง "พระเจ้าข้างเฝือก" ซึ่งเป็นภาพยนตร์ศีลธรรมชาติ มีเสียงภาษาอังกฤษในฟิล์ม เพื่อเผยแพร่ประวัติศาสตร์ชาติไทยแก่ชาวต่างประเทศ

ฟิล์ม ๑๖ มม. กับภาพยนตร์ไทย

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งไทยร่วมทำสงครามด้วย ฟิล์มภาพยนตร์ขนาดกว้าง ๓๕ มม. เกิดขาดแคลน ส่งมาจากต่างประเทศได้ยาก ภาพยนตร์ประเทศอื่นก็ส่งมาฉายในประเทศไทยไม่ได้เช่นยามปกติ นอกจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นพันธมิตรกับประเทศไทยเท่านั้น ที่ส่งภาพยนตร์ญี่ปุ่นเข้ามาฉายแทนที่ภาพยนตร์ชาติอื่นทั้งหมด นาน ๆ จึงได้ดูภาพยนตร์เยอรมันซึ่งเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่นสักเรื่องหนึ่ง ภาพยนตร์ไทยก็สร้างออกมาฉายไม่ได้เพราะไม่มีฟิล์มสำหรับจะถ่ายทำ บริษัทสร้างภาพยนตร์ไทยทั้งสองจึงต้องหยุดการสร้างและเลิกกิจการไปในที่สุด เนื่องจากฟิล์มภาพยนตร์ขนาดกว้าง ๑๖ มม. ยังพอหาซื้อได้ในประเทศ และมีราคาถูกกว่าฟิล์ม ๓๕ มม. มาก ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยในสมัยนั้น ซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก จึงได้นำฟิล์มดำขาว ๑๖ มม. มาใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยในระหว่างขาดแคลนฟิล์ม ๓๕ มม. สำหรับเสียงก็ใช้คนพากษ์ประกอบ

ต่อมา แม้สงครามโลกครั้งที่ ๒ จะสงบลงแล้ว สามารถสั่งฟิล์มทุกขนาดมาใช้ในประเทศไทยได้ตามต้องการ ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยก็ยังนิยมใช้ฟิล์ม ๑๖ มม. ถ่ายทำภาพยนตร์ไทย ต่อมาเมื่อฟิล์มภาพยนตร์ศีลธรรมชาติเข้ามาจำหน่าย ก็ได้เปลี่ยนจากฟิล์มดำขาวมาใช้ฟิล์มสีธรรมชาติแทนในขนาด ๑๖ มม. เท่าเดิมและใช้คนพากษ์ประกอบเช่นเดิม เพราะประหยัดค่าฟิล์มได้มาก แต่ขนาดของฟิล์มไม่เข้ามาตรฐานของโลก และภาพบนจอไม่คมชัดเท่าฟิล์ม ๓๕ มม. เป็นอุปสรรคแก่การส่งภาพยนตร์ไทยไปฉายในต่างประเทศ ฉะนั้นในปัจจุบันนี้ ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่จึงได้หันกลับมาใช้ฟิล์มสี ๓๕ มม. ถ่ายทำภาพยนตร์เจียบ แล้วใช้วิธีพากษ์บันทึกเสียงลงบนฟิล์มในภายหลังตามระบบ Dubbing ไม่ใช่ระบบ Double system ตามแบบฮอลลีวูด ดังที่เคยทำมาแต่ก่อนฉายตามโรงภาพยนตร์ทั่วไป ส่วนภาพยนตร์ไทยที่ฉายทางโทรทัศน์คงใช้ฟิล์ม ๑๖ มม. อยู่เช่นเดิมเหมือนของต่างประเทศทั่วไป

ความก้าวหน้าของภาพยนตร์ไทย

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง คนไทยส่วนหนึ่งเล็งเห็นว่าภาพยนตร์ไทยเป็นสิ่งคู่ควรกับคนไทย เพราะเป็นที่นิยมของประชาชนไทยทั้งในกรุงและต่างจังหวัดไม่แพ้ภาพยนตร์ต่างประเทศ ได้ตื่นตัวหันมาสร้างภาพยนตร์ไทยมากขึ้น อาทิเช่น นายบัณฑูรย์ องค์กริษฐ์ ในนามของวิจิตรเกษม ภาพยนตร์ ได้สร้างภาพยนตร์ขึ้นหลายเรื่อง เช่น "ชายใจเพชร" "ลุ่มน้ำเจ้าพระยา" "คำสาบาน" "ทหารเสือพระเจ้าตาก" ฯลฯ

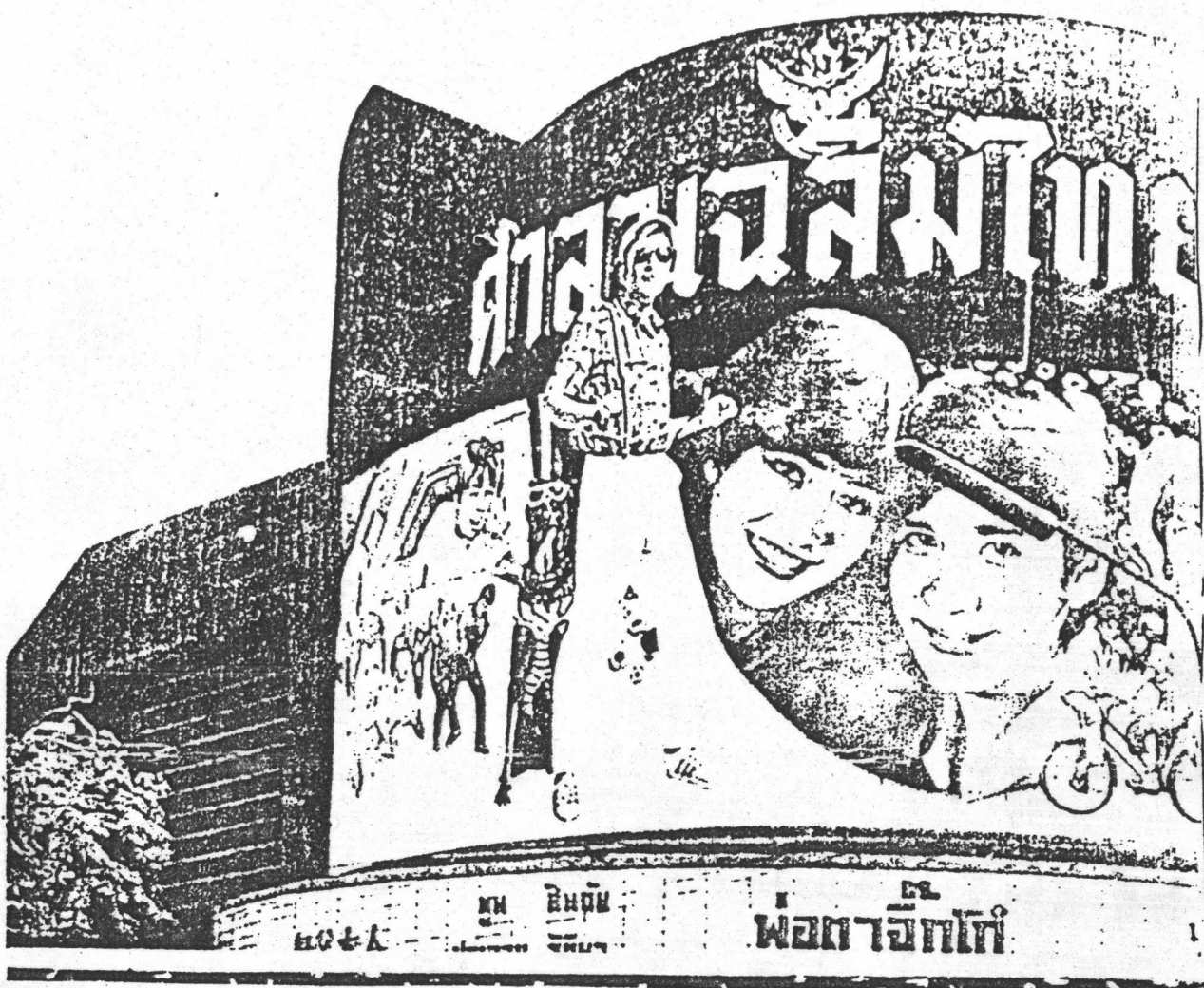
เมื่อมีผู้สร้างภาพยนตร์มากขึ้น สิ่งจำเป็นที่ตามมาคือ ตลาดหรือโรงภาพยนตร์ นับว่า นายบัณฑูรย์ องค์กริษฐ์ เป็นบุคคลแรกแห่งวงการภาพยนตร์ไทยที่บุกเบิกหาตลาดฉายภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศ เช่น ฮอังกง สิงคโปร์ ไทเป และมลายู และได้ร่วมทุนสร้างภาพยนตร์กับผู้อำนวยความสะดวกสร้างแห่งฮอังกง เช่น มร.จาง มร.วิลเลียม ซี.เค.ยู. และบริษัท ซอร์ บราเดอร์และยังได้นำพระเอกนางเอกและคาราที่มีชื่อของชาวจีนมาร่วมแสดงกับคาราภาพยนตร์ไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นการชักจูงให้ชาวต่างประเทศได้รู้จักคาราไทยและภาพยนตร์ไทยมากขึ้น ทั้งยังได้ยกกองถ่ายและนำผู้แสดงไปถ่ายทำยังประเทศญี่ปุ่นและฮอังกงเป็นบางตอน นับเป็นการรุกทางให้ภาพยนตร์ไทยก้าวออกไปสู่ตลาดต่างประเทศ

เนื่องจากในขณะนั้นโรงภาพยนตร์ชั้น ๑ มีเพียง ๒ โรง เท่านั้น คือศาลาเฉลิมกรุงและโอเดียน ซึ่งไม่เพียงพอต่อการฉายภาพยนตร์ไทย นายบัณฑูรย์และเพื่อนจึงได้สร้างโรงภาพยนตร์ชั้น ๑ เพิ่มขึ้นอีกตามลำดับ คือศาลาเฉลิมไทย คิงส์ ครินส์ คาเธีย เอ็มไพร์ และกรุงไทย(บางแค) แต่น่าเสียดายที่โรงภาพยนตร์กรุงไทยยังไม่เสร็จเรียบร้อย นายบัณฑูรย์ก็ถูกยิงถึงแก่ความตายไม่เช่นนั้นเมืองไทยคงจะมีโรงภาพยนตร์มากขึ้นและได้รับการส่งเสริมทางด้านภาพยนตร์มากขึ้น

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทยต้องได้รับความกระทบกระเทือนจากภาวะเศรษฐกิจ และคู่แข่งชั้น อันได้แก่ เทปโทรทัศน์ ซึ่งได้เข้ามามีบทบาทแก่ชีวิตเป็นอย่างมาก เพราะความสะดวก และประหยัด เนื่องจากมีการนำภาพยนตร์ของต่างประเทศและของไทยมาบันทึกลงในเทปโทรทัศน์ (VIDEO) และให้เช่าตามศูนย์บริการทั่วไป โดยผู้เช่าจะเสียค่าเช่าเพียง ๑๐ ถึง ๒๐ บาทต่อม้วน แล้วนำมาชมที่บ้าน โดยสามารถชมได้พร้อม ๆ กันหลาย ๆ คน จึงทำให้เกิดความสะดวกและประหยัดมาก เทปโทรทัศน์จึงเป็นคู่แข่งชั้นของภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์ ในขณะนี้ อีกทั้งผลจากทางเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์ได้หันมาลดค่าใช้จ่ายโดยลดขนาดของโรงภาพยนตร์ให้เล็กลง คือจากเดิมมีขนาด ๑,๐๐๐ ที่นั่งขึ้นไป และมีลักษณะทรูหรา มาเป็นโรงภาพยนตร์ขนาดเล็ก ๕๐๐-๘๐๐ ที่นั่ง และตั้งอยู่ตามศูนย์การค้า เช่น โรงภาพยนตร์เอ็มจีเอ็ม ๑ และโรงภาพยนตร์เอ็มจีเอ็ม ๒ ที่ตั้งอยู่บริเวณห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์ งามคำแหง เป็นต้น

ภาคผนวก ค

แผ่นภาพขนาดใหญ่หน้าโรงภาพยนตร์หรือที่ชุมชน
หรือที่เรียกว่า cut out

แผนประกาศ (Poster)

หน้า 14

ภาพยนตร์แห่งเกียรติยศ

ของ "ลูกผู้ชาย" และ ศักดิ์ศรี ของ "ลูกผู้ชาย"

จากคดีแห่งสำนักอันสง่างาม ของความผิดหญิง

หย่าเพราะมีชู้

THE ACCUSATION

เรื่อง อภิชาติ พลิกฟื้น

มีแนวข้ออภิชาติ-ชนปะคลัก
พ.น.นาถยา แตงบุษยา

งานพ อุดมเดช กำกับ

ฉายวันนี้
ลิโด*เฉลิมกรุง*วิลล่า

ศูนย์พัฒนาศิลปะการแสดง กรมศิลปากร

แม่... อย่ากลัวลูกผู้ชาย
(Mother's Don't Be Afraid)

ต้องรักแม่มาก
ออกพรรษา

อภินิหาร
อภินิหาร

โลกนี้มี... พนม พรหมธาดา
ศรพรทวัสสินี เทพไทธรรม

आईใจดี ที่ไม่เคยยอม...
ตอบคำถามของคุณ "ไอ้... ทำไมวะไม่มี?"
"...กรรมกร เขาจ้างให้มาขายของ
ไม่ได้จ้างให้มาขี้ม..."

นี่คือเรื่องราวชีวิตที่ครบถ้วนทุกวงการ
ร่วมเขียนบทโดย ปณ. วิชาญ

ดีดอใจดี

บทประพันธ์: มหิดล นิมิตต์ คำกับ

แสดงนำ: วิชาญ พงษ์พานิช, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์

ผนวชรูปผู้โอบอุ้มครอบครัว... ปฏิบัติการพิเศษ: เรียบเรียงโดยคุณกานดา
สนทนากับ ร. วิชาญ

พระเอก: วิชาญ พงษ์พานิช
พระนาง: ศรพรทวัสสินี
ผู้เขียนบท: วิชาญ นิมิตต์

ฉายวันนี้ ลิโด*เฉลิมกรุง*วิลล่า

คืน...
แดนรักอีกคนแล้ว...
ความรักอันยิ่งใหญ่
ดอยแดนหน้าใจ
แผ่นดิน 18 กรกฎาคม

เปิดสถานีเครื่อง เอชวีดี
ฉาย: วิชาญ นิมิตต์

นักแสดงนำ: วิชาญ พงษ์พานิช, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์, วิชาญ นิมิตต์

ฉายวันนี้ ลิโด*เฉลิมกรุง*วิลล่า

การลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์

“พาพจน์ ภูนิษรุเสน” ขายอา...
 ตากมาเต็มแห่ง ใน...

**ลูกสาว
 เทพทอง**

เขียนเรื่อง
 ยี่สิบ
 ปีที่แล้ว
 ก็ยังไม่
 ลืม

**พร้อมนักแสดง
 ชาติ**
 ปัทมา ปานทอง, นริฐ แก้วมณี
 “สมบุญ” ทรัพย์ดี, ธนาภา นุตาคม
 “เหมียว” แมคอินทอช
 ประดับพร วงษ์ลภิตย์
 ส. อาสนอินตา, ศรินทิพย์
 เอกลักษณ์ ยลระบิล ฯลฯ

บทภาพยนตร์โดย
 เต็ม กิ่งแก้ว

ภาพโฆษณาในนิตยสารภาพยนตร์

ปิดดู

ไทยธร

หมกก็เลยขื่นออกขื่นใจตามคุณพิศาล อัครเศรณี ไปตั้งแต่ทราบข่าวว่า รอบพิเศษหนึ่ง "เพลงสุดท้าย" เมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา ประสบความสำเร็จอย่างมาก ๆ

และนอกจากนั้น ก็ยังทราบว่าคุณพิศาล อัครเศรณี แต่งคนคุมวง ๆ

โดยไปเข้าเป็นจะคือเป็น "เกย์" เพียงแต่มีหัวใจเป็นธรรมดา วางตัวลำบาก ๆ สำหรับการดูหนังเรื่องนี้

ผมเชื่อว่าใคร ๆ ก็ต้องชอบ ผมเองถึงกับยอมรับว่า "เพลงสุดท้าย" เป็นหนังระดับ "สี่ดาว" อีกเรื่องหนึ่งสำหรับปีนี้

หนังเรื่องนี้เป็นหนังจริง ๆ ดูสนุก ดูได้อารมณ์ร่วม เวลาสนุกก็กรี๊ดกร๊าดได้ แต่เวลาเศร้าละก็เจ็บนิ่งแทบจะไม่ได้ยินเสียงกระหังลมหายใจของตัวเอง

"เพลงสุดท้าย" เป็นหนังที่มันดั่งสัง ตะกटकนดูทั้งหมดได้จริง ๆ หมออยากให้คุณไปดูเองทดสอบหัวใจของคุณดูบ้างก็ยังได้

อย่างที่คุณ ๆ ก็คงจะรู้ว่า หนังเรื่องนี้เกี่ยวกับชีวิตของคนอาภัพกลุ่มหนึ่ง ชีวิตของคนเหล่านี้เป็นที่น่าสงสารและน่าสนใจอย่างมาก ๆ

ผมว่าถ้าเราจะกล้าหาญกันโดยยอมรับความอาภัพของคนเหล่านี้ ที่ไม่ได้เสียหยาอะไร ก็ดั่งกรรมอะไรก็ไม่กระทบกระเทือนตรงไหน

ความจริงแล้วคนอาภัพเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วล้วนแต่มีความสามารถ มี "พรสวรรค์" ทำอะไรก็ได้สวยงาม ประณีตบรรจง ทุ้อะไรก็รู้แจ้งรู้จริงจัดว่าเป็นกลุ่ม

เพลงสุดท้าย

หนังระดับ "สี่ดาว" อีกเรื่องของปีนี้

คนเก่ง เป็นวิศวะดุสิตสำคัญของสังคมได้เช่นกัน หากคุณได้ดูหนัง "เพลงสุดท้าย" อย่างน้อย ๆ แม้ว่าคุณจะไม่เคยสัมผัสเขา...เธอเหล่านั้นมาก่อน แต่เพียงการแสดงภาพยนตร์คุณก็จะเห็นว่า พวกเขา...เธอนั้นแสดงได้ดีเหลือเกิน

แต่ผมขอเขียนถึงผู้แสดงทุกคนที่สวมจริง ๆ ลงในหนัง ผู้แสดงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ผู้แสดงสมัครเล่น เพราะเขา...เธอเหล่านั้นแสดงได้ดีไม่มีที่ติ ผมรู้สึกเหมือนกันว่าผมไม่ได้ชมภ

และบอกเหนือจากนั้นคุณก็จะได้เห็นว่า พวกเขา...พวกเธอเหล่านั้นชีวิตช่างอาภัพเหลือเกิน สำหรับ "พิศาล อัครเศรณี" ผู้กำกับหนังเรื่องนี้ ผมจะไม่เขียนถึงซ้ำซาก เพราะฝีมือของเขาทุกเรื่องมาครุฑฯ ผมเป็นแฟนหนังเขาตลอดมา และก็ไม่เคยคิดหวังงานของเขาทุกครั้งไป

บทรบ แต่ผมกำลังเข้าไปอยู่ร่วมอยู่ในหนังชีวิตประจำวันของเขา...และเธอเหล่านั้น และเคลือบเคลือบต่อความเป็นจริงที่น่าสงสารของแต่ละคน ผมเกิดความรู้สึกเข้าใจ และเห็นซึ่งในคอนแทกของเรื่องผมยังเศร้าใจกับชะตากรรม

☆ นี้อ่อนน้ำ

บทวิจารณ์ในหนังสือพิมพ์

ผีเสื้อและดอกไม้

หลายๆ ครั้งในชีวิตของคนเราหมุนอยู่กับสิ่งที่ เป็นนามธรรม ไม่เห็นรูปร่าง สัมผัสไม่ได้ นอกจากจะ ใช้จิตใจหรืออารมณ์ อย่างความฝัน...ถึงนี่คือ นามธรรมอีกอย่างที่มีมนุษย์ทุกคนค้างใจใฝ่ฝัน แต่ก็ พยายามไขว่คว้ามาเป็นของตัวเองให้ได้ แม้ว่าจะยาก เย็นเหนียวแค่ไหน แต่ก็อีกนั่นแหละหากมองกันให้ทะลุ ปรุไปบ้างแล้ว ความยากที่จะหหลายในความพยายาม ไขว่คว้าความฝันนั้น ดูจะกลายเป็นเรื่องขี้ผงเมื่อ มาเปรียบกับการพยายามรักษาความดีไว้ที่จุดดำที่ ไขว่คว้ามาให้คงอยู่กับหัวของนางแสนงาม

ตามผู้กำกับหนังแล้วหลายคน ต่างก็แสวง หาความเป็นผู้กำกับที่ประสบความสำเร็จกันทั้งนั้น เพราะมีใครบ้างที่จะ ไม่อยากเป็นผู้กำกับใหญ่!

แต่เท่าที่คุยกับใครต่อใครมา เห็นที่จะต้องยก ให้กับ ผอ.สวิด พัทธินันท์ เพราะเวลาตามเรื่องความ ฝันเรื่องชีวิต แกจะตอบว่าแกไม่เคยคิดจะสร้างหนัง ให้ดีเยี่ยมตลอดสัปดาห์ แต่ตรงกันข้าม แกจะพยายาม รักษาคุณภาพงานของตัวเองให้ได้มาตรฐานเดียวกัน ตลอดทุกเรื่อง ซึ่งก็มักจะเข้าข่ายรักน้อยๆ แห้งกร้านๆ ความสโลว์ของสายัณห์ ฮีตญา นั่นแหละ

หรืออย่างนักสร้างหนังเมืองไทยนี้ คนที่ดูจะพัฒนาฝีมือในการสร้างให้ก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็รักษาคุณภาพของหนังให้ได้มาตรฐานทัดเทียมกันมาตลอดเห็น ที่จะต้องยกนี้ไว้ให้กับผู้กำกับพุทธณา มุกดาสนิท คน นี้คนหนึ่งแหละ อย่างน้อยที่สุด หนังเรื่องไหนที่มีชื่อ พุทธณากำกับละก็ เป็นต้องรับประกันได้เลยว่าไปรดัก ชันของหนังเรื่องนั้นๆ ต้องดีเยี่ยมชนิดที่เอาไปฉายต่าง บ้านต่างเมืองได้สบายๆ ไม่ขายหัวหน้าเขา

เวเนเตอรัน

แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ พุทธณาที่เข้าข่ายแชมป์ โลกก็ถือว่าจะกระซวกเขมรจับมาภาคเอาได้ก็ถือคณา เทพกระเด็น พอได้ค้นแทงขึ้นมาก็ต้องพยายามรักษา เขมรจับที่ว่านี่เอาไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะนานได้ อย่าง หนึ่งเรื่องใหม่ของเขาชื่อ ผีเสื้อและดอกไม้ นี่ถือว่ามี งานหนักเรื่องหนึ่งที่ใครต่อใครต่างก็จ้องมองเป็นตา เดียวกันว่าจะช่วยให้อุทยานหรือสวนสัตว์อีกครึ่ง จากหนึ่งห้าที่ ที่กวาดรวบได้ทั่วประเทศรวม 17 ล้าน บาทได้เป็นพื้นที่สองหรือเปล่า

ผีเสื้อและดอกไม้สร้างมาจากบทประพันธ์ชื่อ เดียวกันของ นิพพาน ที่มีว่าคั้งทอดยาวจะเทียบ เทียบกับเรื่องน้ำพุได้เหมือนกัน หนังสือเรื่องนี้ นอก จากจะได้รางวัลจากการประกวดหนังสือแห่งชาติเมื่อ ปี 2521 แล้ว ยังได้รับเลือกให้เป็นหนังสืออเนกประสงค์ การเรียนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาอีกด้วย แต่ก็ ไม่เห็นที่ข่งที่นั่น นักข่าวชาวญี่ปุ่นยังมีโอกาสได้รู้จัก กับหนังสือเรื่องนี้อีกด้วย พระราชทูตนิโตะโคโตะถึง ประเทศไทย รับหนังสือหรือใหญ่แปลเป็นภาษาญี่ปุ่นให้ ชาวอาทิตย์อุทัยได้อ่านกันอีก

หนังสือเป็นเรื่องของเด็กหนุ่มอายุ 13 ชื่อ ฮุซัน ที่มี นิสัยสถานอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ฮุซันเป็นเด็ก เรียนดี มีน้ำใจ มีความโอบอ้อมอารี แต่เพราะความ ยากจน ก็เลยบังคับให้ฮุซันต้องออกมาทำมาหากินช่วย หาเลี้ยงครอบครัว หลังจากที่ได้รับจบ ป. 6 เหมือนกับ นักเรียนคนอื่นๆ นั่นแหละ ชีวิตของฮุซันเริ่มแปร เปลียนจากเด็กชายโอดินในศาลาเป็นนักค้าข้าวสาร เดือน หรือที่เรียกกันว่ากองทัพบก โดยการชักชวนจาก เพื่อนหญิงร่วมชั้นเดียวกัน ที่ชื่อว่า มิชิโกะ แต่การมีอาชีพ ที่ผิดกฎหมายแบบนี้ แม้ว่าจะช่วยให้ฮุซันแข็งแกร่ง มีเงินมีทองมาช่วยเลี้ยงพ่อที่ถูกรบไล่จนจนพิการ กับส่งเสียน้องๆ ให้เรียนหนังสือ แต่ในขณะเดียวกัน ฮุซันก็ต้องเผชิญกับความเลวร้ายต่างๆ ในชีวิตของการ เป็นกองทัพบก ที่หลายครั้งต้องเสี่ยงอันตรายจนถึงกับ ชีวิต ในที่สุดฮุซันก็เลยตัดสินใจว่าจะเลิกอาชีพผิด

กฎหมายหันมาทำงานสุจริตปลูกดอกไม้ขายเล็กจิ๋ว- แบบนั้นสักที

บทหนึ่งฝีมือของ ริคมี เฟาเท็ลลิ่งทอง ดูจะ ไม่ประสบความสำเร็จในการที่จะพยายามบอกคนดูให้ เข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า ผีเสื้อและดอกไม้ ที่หมายถึง ความถึงชีวิตความอิสระเสรีกับความสวยงามนั้นคือ อะไรกันแน่ บทหนังใช้เวลาที่ค่อนข้างมากในการปู เรื่องของตัวละครแต่ละคนตอนค้นในโรงเรียน แต่กลับ ไม่แนะนำให้ผู้ช้ช้กับใครเลยสักคนในขบวนการกอง ทัพบกที่ฮุซันเข้าไปร่วมจนด้วย ทั้งๆ ที่นั่นก็คือจุดหัก เทงของชีวิตของฮุซัน แล้วก็ป็นจุดที่จะอธิบายถึงสวาม หนายของคำว่าผีเสื้อและดอกไม้ได้อย่างค่อนข้างจะชัด แจ่ม ก็เลยทำให้ช่วงที่อยู่ในขบวนการกองทัพบกนั้น ขาดความลึกซึ้งในแง่ของหนัง แต่ถ้าดูในแง่ของ สาวคดีแล้ว ช่วงนี้ก็สามารถทำให้คนดูเข้าใจวิถีการทําร งานของเหล่ากองทัพบกที่ค่อนข้างจะดีทีเดียว

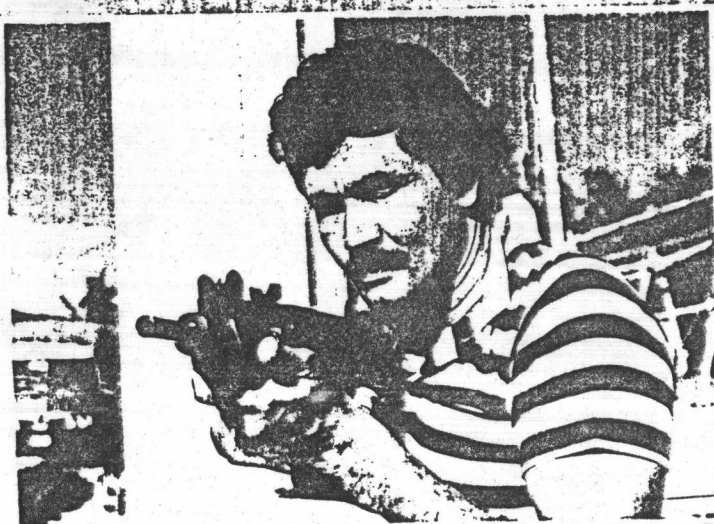
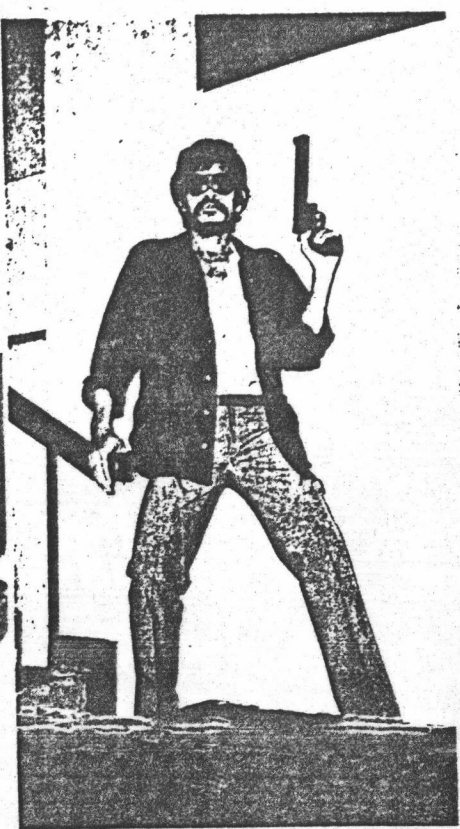
อีกประเด็นที่มีอยู่อย่างพุทธณาไม่ไปปล่อยให้ออก มาก็คือ การอธิบายหรือการเล่าเรื่องโดยใช้การพูดเอา พูดเอาพูดเอา ซึ่งดูเหมือนว่าให้รู้สึกว่าเหมือนนั่งดูละคร มากกว่านั่งดูหนัง ผิดกับบทของน้ำพุที่ส่วนใหญ่ อธิบายเรื่องหรือสร้างอารมณ์ให้กับหนังโดยใช้ภาพ เรื่องนี้เห็นที่จะต้องโยนกล้องไปให้คนเขียนบทผีเสื้อ และดอกไม้ นั่นแหละ ลองพิจารณาดู โดยเฉพาะเรื่อง ของกานทกัศที่ตัวบ๊องส์ก็ค่อนข้างขยิบขยิบว่า การอธิบาย เรื่องหรือสร้างอารมณ์โดยใช้ภาพนั่นแหละเป็นประเด็น หลัก ส่วนใครจะถือถัก นำมาใช้เพื่อเสริมสร้างอารมณ์ ไปหรือที่ใช้ภาพบรรยายแล้วไม่ชัดเจนเท่าที่นั่น หาก หนังสือนั้นดูทุกอย่างกับเอาดีดียวละก็ จะมีอะไรส่งกับ ละครทีวีบู๊บ้าง...

นอกจากบทหนังจะดูเกินๆ อย่างที่ว่าไปแล้ว ฝีมือกำกับของพุทธณาเรื่องนี้ก็ดูจะจืดๆ กันในตัวเอง ในขณะที่ฮุซันที่แสดงโดย สุวิชา เยาว์สังข์ ดูจะแสดง ไปเรื่อยๆ ไม่ได้แล้วก็ไม่ค่อย มีมิติที่แสดงโดย วรสนา พลเยี่ยม ออกจะดูเกินเกินกว่าไปสักหน่อย ขณะที่ สุภาว ิพงษ์วิไล ก็ดูเพ็งๆ พืด แต่รูปร่างท่าทางดูไม่ค่อยจะ สัมกับเป็นกรรมกรแบกหน้อเอาเลยจริงๆ ส่วนพวกที่ เล่นเป็นบรรณาธิการจริงๆ ก็เห็นจะเป็นพวกกองทัพบกที่ ริงไปวิ่งมาบนหลังศาลาไฟนั่นแหละ ตามข่าวมาว่า พุทธณาเอาพวกกองทัพบกจริงๆ มาแสดงเลยทีละตัว แล้วที่สาธิตดูก็อย่างก็อย่างหนึ่งนี่นะ ส่วนใหญ่ตัวละครเป็นอิสลาม แต่ในหนังผู้กำกับพุทธณาไม่ได้แนะนำ ให้รู้จักเลยว่าการเป็นอิสลามนั้นต่างกับชาวไทย พุทธที่ควรใจไหนบ้าง

ส่วนที่เล่นเอาบางๆ ในหนังเห็นที่จะต้องยกนี้ไว้ ให้กับ ปัญญา นิมเรวีตพจน์ คากถึงที่รู้สึกออกจะ บรรจงจัดแสดง แล้วก็วางมุมกล้องชนิดสุดฝีมือจริงๆ

หน่วยล่า 123
ปัจเจกชาติเรอเดิม ยุค... กำกับ

สมพงษ์-ม.ศรีย์วัล
ทวนทวน-รณ-ฤทธิ์ สิริภา

บัตรเชิญพิเศษ! (เริ่มศุกร์ที่ 7 มี.ค. 29 นี้เป็นต้นไป)

(ไม่) ยืนยันโดย
"เต้าแก่"
เฮงฟ่อ (ตา)
เฮงลูก (สาว)
เฮงลูก (เขย)

พร้อมพงษ์, จารุณี
 ธงชัย, ฟูจิศักดิ์
 ฉวีเมธา, แม็กอินทอช
 ปัทมา, ปัทมาทอง
 ประสพพร, วงษ์สถิตย์

กรุณานำบัตรใบนี้มาที่ห้องจำหน่ายบัตรของโรงภาพยนตร์ **สามย่าน**
 บัตรเชิญ ใบนี้ใช้ได้ 1 ท่าน ท่านจะได้สิทธิพิเศษเพียงท่านละ 10 บาท (จากราคาเดิม 20 + 30 บาท)
บัตรนี้แจกฟรี! ไม่มีค่าธรรมเนียม.....! บัตรต่อ 1 ท่าน .....! ใช้งานได้เฉพาะไปแรก!

โรงภาพยนตร์

บทประพันธ์โดย

ยิ่งใหญ่!
มหัศจรรย์!

สรพงศ์ กลาง
หริรัตน์ ไปรมา

สามย่าน

การส่งเสริมการจำหน่ายบัตรของโรงภาพยนตร์ชั้นสอง

ภาคผนวก ง

(สำเนา)

ส่วนราชการ กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

ที่ ๐๕๑๕/๒๓๙๑ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

เรื่อง แนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และการโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

ผบช.ก.

เนื่องด้วยประธานกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ ได้มีบันทึก ที่ จ.๘/๖๖๔ ลง

๑ ก.ย. ๒๕๒๑ ขอรทราบนโยบาย โยชดแจ้ง เพื่อเป็นจุดยืนที่แน่นอนในการพิจารณาของสภาพิจารณาภาพยนตร์

ฉะนั้น ตร.จึงขอกำหนดแนวนโยบายเพื่อถือปฏิบัติในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และการโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ดังนี้คือ

๑. ให้ยึดถือหลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ตามแนวการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งกำหนดไว้ในประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๕๑ บทที่ ๓

๒. ให้ยึดถือหลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ตามคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ ๕๔/๒๕๑๙ ลง ๒๒ มี.ค. ๒๕๑๙ เรื่องระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

๓. ให้ระมัดระวังในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้เป็นไปได้ด้วยความรอบคอบโดยเฉพาะภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องการแสดงโหม่นน่าไปในทางชั่วหรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรม เช่น ภาพยนตร์ที่แสดงเนื้อหาชั่วร้ายให้มีการกระทำผิด จับคนเรียกค่าไถ่ การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การกระทำความผิดทางเพศ เป็นต้น ควรใช้ดุลยพินิจว่าภาพหรือเนื้อเรื่องการแสดงนั้นจะเป็นมูลเหตุชักจูงให้ประชาชนผู้ดูนิยมนิยมชมชอบนำไปเป็นแบบอย่างในการประพฤติชั่วหรือไม่ ถ้าหากเนื้อเรื่องการแสดงมีแนวโหม่นดังกล่าวก็น่าควรห้ามฉาย

พร้อมนี้ ได้แนบหลักเกณฑ์และแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย และคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางมาด้วยแล้ว

ทั้งนี้ ให้แจ้งให้คณะกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ และเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ทุกคนทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

อนึ่ง หากมีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ หรือเจ้าพนักงานผู้พิจารณา
ภาพยนตร์คนหนึ่งคนใด ให้แจ้งแนวนโยบายดังกล่าวให้ผู้นั้นทราบด้วยทุกครั้งไป

(ลงชื่อ) พล.ต.อ. มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น

รับรองว่าสำเนาถูกต้อง.

(มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น)

ร.ต.อ. บุญเชิญ มีศรี)

อ.ตร.

(บุญเชิญ มีศรี)

ปจผ.ควบคุมภาพยนตร์

แนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ข้อ ๖ เนื่องด้วยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๔๗๓ มาตรา ๔ ห้ามมิให้ทำหรือฉาย หรือสำแดงหรือประกาศ อันมีลักษณะฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

กระทรวงมหาดไทยจึงวางแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่ควรห้าม หรือไม่ห้าม เพียงใด โดยอาศัยหลักพิเคราะห์ดูตามแก่เหตุการณ์ ภาพยนตร์ซึ่งมีลักษณะซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ ควรห้ามคือ

๑. การลบหลู่ขุนยวีตฤ หรือการกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีต่อศาสนาของชาติใดชาติหนึ่ง
๒. วิธีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายอันแปลกประหลาดผิดจากธรรมดา หรือที่อาจเป็นเหตุล่งเลื่อม และให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น
๓. ประวัติของผู้ร้ายที่ลือชื่อ
๔. การฆาตกรรมอันน่าสยดสยองหรือการประหารชีวิต
๕. การกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรมอันดี
๖. เรื่องอันเกี่ยวกับการลามกอนาจาร ยั่ววนในทางกามารมณ์
๗. การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติหรือระหว่างชั้นของบุคคล
๘. การแสดงซึ่งอาจให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือชาติ หรือพนักงานของรัฐบาล
๙. การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครองของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง
๑๐. เรื่องที่เห็นว่า จะเป็นตัวอย่างพาะนิสัยไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว
๑๑. ล้อ หรือลบหลู่ราชานูภาพ หรือการกระทำใด ๆ ซึ่งสามารถหรือเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึก หรือเป็นการล้อ หรือลบหลู่

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงกำหนดขึ้นไว้ เป็นตัวอย่างเมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณา ได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริง ๆ จะต้องวินิจฉัยว่าตามรูปเรื่องนั้น สามารถเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายต่อการปกครอง และประชาชนทั่วไปและเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีหรือไม่ ถ้าไม่ถึงจะเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายหรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม ทั้งนี้ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุก ๆ เรื่องไป. (ประมวลระเบียบการตำรวจ ไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๕๑ บทที่ ๓)

สำเนาถูกต้อง
ร.ต.อ. บุญเชิญ มีศรี)
ปจผ.ควบคุมภาพยนตร์

พลฯ ขวลิต คัด/ทาน

(สำเนา)

คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

ที่ ๔๔/๒๕๑๔

เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

อาศัยอำนาจตามประกาศกรมตำรวจ เรื่อง ตั้งเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๑๔ ข้อ ค. ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง จึงวางระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ถือปฏิบัติดังต่อไปนี้

(ก) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์พิจารณาพิเคราะห์วินิจฉัยดู เนื้อเรื่องภาพการแสดงตามควรแก่สถานการณ์และสภาพสังคม ว่าควรจะตัดทอนหรือห้ามฉายทั้งเรื่อง หรือไม่เพียงใด ตามหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

๑. ประเภทยั่วยุคมารมณ

๑.๑ ให้พิจารณาความเป็นไปตามสภาพของสังคมปัจจุบัน ในเรื่องการยั่วยุคมารมณ และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดกวดขันตามกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดี ตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ

๑.๒ พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น แสดงการจับ ล้วง ลูกคลำ แม้มไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอบจูบด้วยความรักตามธรรมดาก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนลับของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบาหลี ออฟริกา หรือที่ลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่อง เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูป นางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้ำรักรูป เจตนาให้ดูส่วนลับของหญิง โดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม

๑.๓ ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งมีใช่เป็นเรื่องคู่สาวตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความสำล่อน ความมีเสรีในการสมสู่ทางเพศหรือความวิปริตทางกามารมณในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็น เรื่องที่อาจเป็นจริงอัน เป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจ เป็นการชักจูงใจผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อม เสียต่อจารีตประเพณีวัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

๒. ประเภททารุณหวาด เลี้ยว คือการกระทำอันทารุณหวาดต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไม่มีศีลธรรม

๓. ประเภทการเมืองและความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ

๓.๑ การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครองของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

๓.๒ การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐหรือชาติหรือพนักงานของรัฐ

๓.๓ การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติหรือระหว่างชนชั้นบุคคล

๔. ประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรม และความสงบเรียบร้อย

๔.๑ การลบหลู่ปูชนียวัตถุ หรือการกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด

๔.๒ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ หรือประมุขของประเทศใดประเทศหนึ่ง

๔.๓ เรื่องอันอาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นต่อสถาบันกษัตริย์

๔.๔ ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ เช่น ลุกไม่เคารพบิดามารดา เป็นต้น

๔.๕ วิธีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายผิดจากธรรมดาหรือเป็นเหตุให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น

๔.๖ เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพาะนินสัยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณา ได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริง ๆ จะต้องวินิจฉัยว่าตามรูปเรื่องนั้นสามารถเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้าย หรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม ทั้งนี้ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุก ๆ เรื่องไป

(ข) ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ที่มาตรวจภาพยนตร์ที่กองทะเบียน ตรวจสอบเกี่ยวกับภาพยนตร์ด้วย โดยให้หัวหน้าแผนกควบคุมภาพยนตร์นำเอาภาพโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่มีผู้มาขออนุญาตโฆษณา เสนอเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตรวจพิจารณา แล้วเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียม ออกใบอนุญาตให้ตามหน้าที่ต่อไป

การตรวจพิจารณาอนุญาตโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ให้ใช้หลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาตามข้อ (ก) โดยอนุโลม

(ค) กำหนดจำนวนกรรมการผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ สำหรับภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์ไม่น้อยกว่า ๕ นาย ภาพยนตร์ที่จะฉายทางสถานีโทรทัศน์ ไม่น้อยกว่า ๓ นายและให้มี

กรรมการผู้แทนจากหน่วยราชการอื่น นอกจากกองทะเบียนร่วมพิจารณาด้วย ไม่น้อยกว่า ๒ นาย
ทุกครั้ง

(ง) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ดังกล่าวในข้อ (ก), (ข)
และ (ค) ให้ถือเป็นรูปกรรมการ โดยมีประธานซึ่งผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง กำหนดให้หรือ
ให้เลือกเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นประธานแล้วแต่กรณี มติที่ประชุมให้ถือเสียง
ข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานที่ประชุมออกเสียงขึ้นอีก ๑ เสียง เป็นเสียงชี้ขาด
ทั้งนี้ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด

สั่ง ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๑๔

(ลงชื่อ) พลตำรวจโท เทพ ศุภสมิต

(เทพ ศุภสมิต)

ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

สำเนาถูกต้อง

ร.ต.อ. บุญเชิญ มีศรี)

ปจผ. ควบคุมภาพยนตร์ กก. ๒ ท.

พลา ขวลิขิต คัด/ทาน

(สำเนา)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘)

ออกตามความในพระราชบัญญัติภาพยนตร์

พุทธศักราช ๒๕๒๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๒๓ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ ๔ คำธรรมเนียมให้เรียกเก็บดังนี้

(๑) การออกใบอนุญาตและการประทับตราสำหรับการฉายภาพยนตร์ หรือการนำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักร ๑๐๐ บาท ต่อภาพยนตร์ ๑๐๐ เมตรหรือเศษของ ๑๐๐ เมตร แต่ในกรณีที่เป็นสำเนาภาพยนตร์ไทยซึ่งทำในราชอาณาจักร ให้เรียกเก็บ ๔๐ บาท ต่อสำเนาภาพยนตร์ ๑๐๐ เมตร หรือเศษของ ๑๐๐ เมตร

(๒) การออกใบอนุญาตและการประทับตรา สำหรับประกาศโฆษณาเรื่องของภาพยนตร์หรือประกาศโฆษณาอื่น ๆ เกี่ยวกับการฉายภาพยนตร์ ๒,๐๐๐ บาทต่อ ๑ เรื่อง

(๓) การออกใบอนุญาตทุกชนิด ฉบับละ ๒๐๐ บาท"

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๘

พลเอก สิทธิ จิรโรจน์

(สิทธิ จิรโรจน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ

ประกาศราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ หน้า ๓๔ เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๔ ลง ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ขอรับรองว่าสำเนาถูกต้อง
ร.ต.อ. วันชัย จิรวัดนางศ์
(วันชัย จิรวัดนางศ์)
รอง.สว.ผ.ควบคุมภาพยนตร์
๒ ธันวาคม ๒๕๒๘

รายละเอียดประกอบคำร้องขอตรวจพิจารณาภาพยนตร์

(เติมข้อความในช่องว่าง หากตอนใดไม่ต้องการให้ขีดฆ่าเสีย)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....ผู้ยื่นคำร้องขอตรวจพิจารณา
ภาพยนตร์เรื่อง..... (.....)
เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในภาพยนตร์/ เป็นตัวแทนของ..... (ถ้าเป็นตัวแทนต้องมีใบมอบอำนาจ)
ให้ถูกต้อง ติดคำร้องไว้ทุกครั้ง) สถานที่ติดต่อได้ง่าย.....โทร.....

ก. ได้ยื่นคำร้องพร้อมหลักฐาน

๑. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/ใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว
  ๒. เรื่องย่อภาพยนตร์ภาษาไทย.....ชุด
  ๓. บทพากษ์ภาพยนตร์ภาษาไทย.....ชุด
  ๔. บทพูดภาษาต่างประเทศ(ได้อัลลอค).....ชุด (ภาพยนตร์ต่างประเทศ)
  ๕. สมุดภาพโฆษณา (เฟรคบุค).....ชุด
  ๖. หลักฐานแสดงความยาวของฟิล์ม (ใบเสร็จห้องแล็บ, ใบรับรองการนำเข้า)
  ๗. หลักฐานอื่น ๆ ถ้ามี.....ชุด
- (หลักฐานไม่ครบถ้วนถูกต้องในวันยื่นคำร้อง ต้องนำเสนอสารวัตรแผนกพิจารณาผ่อนผันเป็นกรณีไป)

ข. ขอแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับภาพยนตร์ดังนี้

๑. เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตที่ประเทศ.....ประเภท.....
จำนวน.....มวน ความยาว.....ฟุต ไซเวลาฉายประมาณ.....นาที
๒. มีคำบรรยายภาษา.....ในฟิล์ม
๓. เคย/ไม่เคย ผ่านการตรวจพิจารณามาก่อน (ถ้าเคยให้แจ้งรายละเอียด)
.....
๔. มี/ไม่มีการถ่ายทำในวัดหรือศาสนสถาน/สถานศึกษา สถานที่ราชการ (ถ้ามีให้
แนบหลักฐานการขออนุญาตติดคำร้องไว้ทุกครั้ง)
๕. มี/ไม่มีภาพและเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน นักศึกษาหรือเยาวชน
๖. มี/ไม่มี ภาพและเนื้อเรื่องเกี่ยวกับทหาร
๗. มี/ไม่มี ภาพและเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการเมือง การปกครอง และความมั่นคงปลอดภัย
ของประเทศ
๘. มี/ไม่มี ภาพและเนื้อเรื่องเกี่ยวกับศาสนา หรือลัทธิต่าง ๆ
๙. มี/ไม่มี ภาพและเนื้อเรื่องเกี่ยวกับ ลส.ขบ.ทส.ปช. ฯลฯ
๑๐. มีเนื้อเรื่องหรือภาพเกี่ยวกับอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษโดยเฉพาะซึ่งอาจต้อง
เชิญผู้ชำนาญการเฉพาะเรื่องมาให้คำแนะนำชี้แจงในการตรวจฯ (ให้แจ้งรายละเอียดประกอบ)

ลงชื่อ.....ผู้ยื่นคำร้อง

การขอใบอนุญาตฉายภาพยนตร์ ทย ๑๑-๑๒

ขั้นรับคำร้อง จะยื่นต่อแผนกควบคุมภาพยนตร์ กก. ๒ ท.

- เอกสารที่ยื่นประกอบ
๑. คำร้อง แบบ ทย. ๕ - ต. ๒๘๗ แบบ ทย. ๑ ต. ๖๕๘
  ๒. เนื้อเรื่องโดยย่อ ๓ ชุด
  ๓. บทพากย์ หรือบรรยายที่จะใช้ประกอบภาพยนตร์เป็นภาษาไทย ๓ ชุด
  ๔. สมุดโฆษณาภาพยนตร์ "PRESS BOOK" ในกรณีเป็นภาษาต่างประเทศ และบทสนทนาภาษาต่างประเทศ "DIALOG"
  ๕. บัตรประจำตัวประชาชน หรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว ให้ผู้ยื่นคำร้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับภาพยนตร์ ตามแบบฟอร์มที่กำหนดให้ แล้วลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ

* ผู้ยื่นคำร้อง ต้องเป็นเจ้าของภาพยนตร์ ผู้จัดการ หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

ขั้นตรวจพิจารณา เจ้าพนักงานพิจารณาภาพยนตร์ พิจารณาแล้วส่งอนุญาตให้ฉายหรือไม่อนุญาตให้ฉาย (ในกรณีไม่อนุญาตสามารถยื่นต่อในชั้นอุทธรณ์ได้)

ขั้นออกใบอนุญาต สารวัตรแผนกควบคุมภาพยนตร์ลงนามในใบอนุญาต

ค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต เก็บตามความยาวของฟิล์มภาพยนตร์ ในอัตรา ๑๐๐ เมตรต่อ ๑๐๐ บาท และเจ้าหน้าที่จะประตราลงบนฟิล์มภาพยนตร์ทุกม้วน และออกใบอนุญาตนำส่งออกนอกประเทศให้ไป ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย จะเสียค่าธรรมเนียมในการขอสำเนาใหม่ในอัตราฉบับละ ๒๐๐ บาท

ค่าธรรมเนียมประทับตรารูปภาพโฆษณา ชื่อเรื่องภาพยนตร์ สไลด์ คิดในอัตรารวม ๒๐๐๐ บาท แล้วออกใบอนุญาตให้ พร้อมประทับตราลงบนรูปภาพทุกแผ่น

ชั้นอุทธรณ์ กรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์จะรับเรื่องจากเจ้าของภาพยนตร์เพื่อพิจารณาภาพยนตร์ใหม่ คำสั่งสภาพิจารณาภาพยนตร์ ถือเป็นเด็ดขาดถึงที่สุด

จำนวนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณา (เซนเซอร์) ของเจ้าหน้าที่ควบคุมภาพยนตร์ในปี ๒๕๑๑-๒๕๑๘

ภาพยนตร์	๒๕๑๑		๒๕๑๒		๒๕๑๓		๒๕๑๔		๒๕๑๕		๒๕๑๖		๒๕๑๗		๒๕๑๘	
	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%
อเมริกัน	๒๐๕	๓๖	๑๙๐	๓๕	๑๙๙	๓๓	๑๖๔	๒๗	๒๗๑	๓๒.๕๓	๒๑๐	๒๗.๒๔	๑๓๖	๒๖.๙๙	๑๙๙	๒๘.๕๗
ไทย	๗๙	๑๔	๘๓	๑๕	๗๓	๑๒	๗๔	๑๒	๗๐	๘.๕๐	๘๑	๑๐.๕๑	๘๓	๑๒.๗๓	๙๑	๑๓.๐๒
จีน	๑๑๖	๒๑	๑๔๔	๒๗	๑๘๐	๓๐	๑๒๕	๒๑	๑๑๑	๑๓.๓๓	๒๑๙	๒๘.๕๐	๑๙๘	๓๐.๓๗	๑๖๓	๒๓.๓๒
ญี่ปุ่น	๑๘	๓	๕	๑	๑๘	๓	๕๒	๘	๕๙	๕.๘๘	๑๕	๑.๙๕	๑๕	๒.๓๐	๑๗	๒.๒๙
อินเดีย	๓๓	๖	๒๘	๕	๔๑	๗	๓๐	๕	๒๘	๓.๓๖	๖๙	๘.๙๕	๔๙	๗.๕๒	๕๐	๗.๑๔
อังกฤษ	๑๐	๒	๕	๑	๕	๑	๓๑	๕	๑๘	๒.๑๖	๒๕	๓.๒๔	๑๓	๑.๙๙	๑๖	๒.๒๙
อื่น ๆ	๑๐๑	๑๘	๘๗	๑๖	๘๙	๑๔	๑๓๖	๒๒	๒๙๐	๓๕.๘๑	๑๕๒	๑๙.๗๑	๑๑๘	๑๘.๑๐	๑๖๓	๒๓.๓๒
รวม	๕๖๓	๑๐๐	๕๔๒	๑๐๐	๖๐๔	๑๐๐	๖๐๕	๑๐๐	๘๓๓	๑๐๐.๐๐	๗๗๑	๑๐๐.๐๐	๖๕๒	๑๐๐.๐๐	๖๙๙	๑๐๐.๐๐

ที่มา : แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองกำกับการ ๒ กองทะเบียน กรมตำรวจ

จำนวนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณา (เช่น เซอร์) ของเจ้าหน้าที่ควบคุมภาพยนตร์ในปี ๒๕๑๔-๒๕๒๘

พยนตร์	๒๕๑๔		๒๕๑๕		๒๕๑๖		๒๕๑๗		๒๕๑๘		๒๕๑๙		๒๕๒๐*		๒๕๒๑*		๒๕๒๒*	
	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%	เรื่อง	%
อเมริกัน	๑๙๐	๒๙.๓๒	๑๕๓	๒๔.๑๘	๑๖๙	๒๗.๐๔	๖๐	๑๕.๗๙	๗๑	๑๗.๗๕	๑๐๔	๒๕.๑๘	๑๑๗	๑๐๙	๑๔๑		๑๓๓	
ยุโรป	๑๓๐	๒๐.๐๖	๑๑๕	๑๘.๑๘	๑๖๑	๒๗.๖๖	๑๒๐	๓๑.๕๘	๑๒๕	๓๑.๒๕	๑๓๘	๓๓.๔๑						
อินเดีย	๑๕๕	๒๓.๙๒	๑๕๙	๒๕.๒๘	๑๖๑	๒๗.๖๖	๑๕๖	๔๑.๐๔	๑๗๑	๔๒.๗๕	๑๓๗	๓๓.๑๗						
จีน	๑๑	๑.๗๐	๙	๑.๖๖	๑๓	๒.๒๓	๕	๑.๓๒	๓	๐.๗๕	๗	๑.๖๙						
มลายู	๕๘	๘.๙๕	๓๘	๖.๐๐	๑๕	๒.๔๑	๑๕	๓.๖๘	๑๕	๓.๕๐	๑๕	๓.๗๕						
อังกฤษ	๑๕	๒.๑๖	๙	๑.๖๖	๕	๐.๖๙	๕	๑.๓๒	๑	๐.๒๕	๕	๐.๙๗						
อื่นๆ	๘๖	๑๓.๒๓	๖๐	๑๑.๐๔	๔๐	๖.๘๗	๒๐	๕.๒๖	๑๕	๓.๖๓	๙	๒.๑๘						
รวม	๖๔๘	๑๐๐.๐๐	๕๕๓	๑๐๐.๐๐	๕๘๒	๑๐๐.๐๐	๓๘๐	๑๐๐.๐๐	๔๐๐	๑๐๐.๐๐	๔๑๓	๑๐๐.๐๐	๓๖๖	๓๖๕	๓๘๐	๓๖๒		

ที่มา : แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองกำกับการ ๒ กองทะเบียน กรมตำรวจ

*ปี ๒๕๑๔-๒๕๒๘ ไม่มีการแยกภาพยนตร์ของต่างประเทศออกจากกัน ตัวเลขที่ได้จึงมีเฉพาะตัว จำนวนภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ต่างประเทศเท่านั้น

ค่าใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศ
เกี่ยวกับค่าเช่าและค่าซื้อภาพยนตร์จากต่างประเทศ

ปี ๒๕๑๑	จำนวน	๔๑.๐	ล้านบาท			
๒๕๑๒	จำนวน	๔๐.๘	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๐.๒	ล้านบาท
๒๕๑๓	จำนวน	๕๔.๕	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+๑๓.๗	ล้านบาท
๒๕๑๔	จำนวน	๕๖.๗	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๗.๘	ล้านบาท
๒๕๑๕	จำนวน	๕๖.๐	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๐.๗	ล้านบาท
๒๕๑๖	จำนวน	๕๔.๗	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๑.๓	ล้านบาท
๒๕๑๗	จำนวน	๕๘.๗	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+๑๔.๐	ล้านบาท
๒๕๑๘	จำนวน	๖๖.๘	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+ ๘.๑	ล้านบาท
๒๕๑๙	จำนวน	๖๕.๑	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๑.๗	ล้านบาท
๒๕๒๐	จำนวน	๕๘.๑	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	-๑๗.๐	ล้านบาท
๒๕๒๑	จำนวน	๓๒.๕	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	-๑๕.๖	ล้านบาท
๒๕๒๒	จำนวน	๓๙.๗	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+ ๗.๒	ล้านบาท
๒๕๒๓	จำนวน	๖๘.๕	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+๒๘.๘	ล้านบาท
๒๕๒๔	จำนวน	๑๐๙.๙	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+๔๑.๔	ล้านบาท
๒๕๒๕	จำนวน	๑๓๘.๓	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+๒๘.๔	ล้านบาท
๒๕๒๖	จำนวน	๑๓๓.๕	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	- ๕.๘	ล้านบาท
๒๕๒๗	จำนวน	๑๔๐.๑	ล้านบาท	เพิ่มจากปีก่อน	+ ๖.๖	ล้านบาท
๒๕๒๘	(ช่วงเดือน มกราคม - มิถุนายน)					
	จำนวน	๘๓.๖	ล้านบาท			

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

ประวัติผู้เขียน

นายกิตติกานต์ ภูมิสวัสดิ์ เกิดเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๐๕ ที่กรุงเทพมหานคร
สำเร็จการศึกษา วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไป จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๔ เข้าศึกษาต่อชั้นปริญญาโทบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๖

